NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

47. ÉVFOLYAM 8. SZÁM | 2008. AUGUSZTUS | ÁRA: 280 Ft

Wolf Rüdinger Hess: ÉDESAPÁM, RUDOLF HESS ÉLETE ÉS HALÁLA (9. oldal)

TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS: **A „SZEXUÁLIS FORRADALOM”** 3. oldal

VÉGVÁRI LEVENTE ATTILA: **A JUD SÜSS – JELENSÉG** 7. oldal

MARK WEBER: **KALIFORNIAI JAPÁN TÁBOROK** 12. oldal

TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS: **TALMUDI GONDOLKODÁS ÉS CSELEKVÉS** 8. oldal

Major Tibor:

SZENT ISTVÁN NAPI GONDOLATOK

Mindenki azt hiszi, hogy a magyar történelem ott kezdődik, ahol ő személyesen abbahagyta. Valahol Istóczynál vagy Tisza Istvánnal. Prohászkánál, vagy Gömbösnél. Bárdossynál vagy Szálasinál. Nagy Ferencék azt hitték, hogy a magyarság akkor kezdődött, amikor a szovjet szuronyok árnyékában ők jutottak hatalomra. Habsburg Ottó azt képzeli, hogy az ő legitimitása a legrégibb, leghatásosabb. Mi gömbösisták, imrédysták, szálasisták, 56-os szabadságharcosok úgy képzeljük, hogy egyedül mi képviseljük a magyar jövőt.

Nyugodjunk meg abban, hogy egyik legitimitás sem reális. Magyar viszonylatban egy láthatatlan szent képviseli a legitimitást: *Szent István király.* S ha valaki megkérdezi: mi ez a jogfolytonosság, akkor ez az egyetlenegy, amire határozottan felelni tudunk. Atillai örökségünkben, keresztény államiságunk ezer esztendejében Szent István neve a magyar ezer év, a Kárpát-medence gazdasági és népi közössége. Magyarok, szlovákok, horvátok és később érkezett nemzetiségek barátsága. Szent István nekünk király úr, de éppen úgy lehet a kárpát-dunai népközösség köztársasági elnöke, nemzetvezetője, a keresztény köztársaság középkori vezére vagy a modern Európa jelképe.

Szent István: ezer év jogfolytonossága. Szent István a hagyomány, a tradíció, amely nélkül nem élhet sem angol, sem német, de még orosz ember sem, aki most Nagy Pétert és Rettenetes Ivánt ássa elő a maga történelmének igazolására.

Nekünk Szent István: Európa. Ő terjesztette ki Európa határait a Kárpátokig. Nekünk Szent István a kereszténység, az európai magyarság szimbóluma. Az Árpád-ház alapítójának keresztény magyarsága, misztikus nagysága.

A magyar történelem kárpát-dunai életterünkben nem Nagy Ferencnél, Rákosinál vagy Kádárnál kezdődik. A magyar nemzeti gondolat, a kereszténység, szabadság, hűség, becsület jelképe – koronával vagy korona nélkül – mindig és mindenkor: Szent István. István király napján a több ezer éves múlt minden szép emlékét köszöntjük. Visszagondolunk a régi dicsőségünkre, amikor még az egész világnak kultúrát adtunk, utat mutattunk, amikor az ókor legendákba vesző ködéből a tudomány reflektoránál egyre inkább megmutatkozó, öt világrészre kiterjedt államalapításainkra, kultúrközpontok létesítésére szegeződik rá a világ bámulata. István király napján *a szittya-hun-avar-magyar népek világtörténelmet formáló szerepét ünnepeljük.* István király napján túlszállunk az ezer éven s évezredekben gondolkodunk…

Ázsiából jöttünk és öntudatunk szent villanása a turáni misztikum. Vérünkből eredő titkos jel ez, amely szellemünkre is hat, így halhatatlan lelkünknek a tartozéka. Ezzel az örökséggel vezettek őseink a Hazánkba. Magyar életünk folyamata nem szakadt meg azzal, hogy *Honvisszafoglalással* térben változott a helyünk, de ugyanazon folyamat időbeli folytonosságának – fejlődés a neve. Itt a Kárpát-medencében ért a közelébe népünk annak a csírázó kultúrának, amely a fajta, a vér, a nép fiát – Isten fia-emberré képes emelni.

Ez is misztikum. S a turáni misztikummal való tudatos kapcsolásban *Szent István arcéle jelenik meg.* Égi villanás ez is a magyar életfolyamatban, első keresztény királyunk történelmi műve. Nem csinálhatjuk vissza. Kritikai szétválasztása pedig olyan kérdést vet fel, mely csúfot űz velünk, mert konkrétan sohasem kaphat minősítő választ az ember arra, hogy előtte vagy utána volt-e magyarabb a magyar, s jobb-e vagy rosszabb a magyar sors.

A magyar gond sokat vitatott kérdésévé lett Szent István személyisége és életműve. Erkölcsi pere ma is tart, s a valószínűség szerint egyhamar nem is ér véget, mert népünk európai sorsa a szentistváni művel történelmünk folyamán megmásíthatatlanul egybeforrt. Európa történelmének kimagasló ténye volt az árpádi honvisszafoglalás, a szentistváni keresztény országalapítás és államszervezés.

Szent Istvánról szólva, beszélve, zuhog a sok szép szó a kereszténység felvételéről, a keresztény Európába való beilleszkedésről, a „kalandozások” megszűntéről, esetleg „reálpolitikáról”. Nem tudunk megszabadulni attól az érzéstől, hogy a kereszténység és a keresztény Európa, ahogyan az ma a gyakorlatban létezik, vajmi kevés kapcsolattal bír *Szent István művéhez.*

Szent István kereszténysége, amely korának legtisztultabb és legemelkedettebb kereszténysége volt, az ő európaiságáról szól, amely *nem az egyik vagy másik szomszédhoz való szellemi vagy politikai alkalmazkodásban jelentkezett* – mint ahogyan újabban jóhiszemű kontárok és rosszhiszemű

DAVID IRVING: **A SIVATAGI RÓKA NYOMA: A REVIDEÁLT ROMMEL** 4. oldal

történelemferdítők hirdetni szeretik –, *hanem a kor legmagasabb szellemi és erkölcsi színvonalára való felemelkedésben.* Zseniális ösztönnel és óriási szellemi felsőbbséggel összehangolta a magyarság halhatatlan hagyományait a keresztény Európával. Nem az akkori nyugati szomszédság ostoba és alpári hűbéri formáiból keresett frissen keresztelt népe számára keresztény példákat, hanem a 200 évvel korábban élt Nagy Károly intézményeiből, az ő hatalmas honvédelmi politikájáról, amely méltó Atillához, Árpádhoz, de a dicső Bulcsú „hadnagy”-hoz is.

Szent István minden ellenfelét megverte s legjobban éppen II. Konrád német-római császárt, elfoglalván Bécset és kitolván a magyar határt megint egészen a bécsi erdőkig. A történelem az ő fölényes és diadalmas diplomáciájáról szól, amely elhárított minden ellenséges támadást és szétzúzott minden ellenséges összefogást a magyar – immár keresztény – birodalom ellen. A kor egyik legkiválóbb ismerője, Gombos Albin szerint az akkori keresztény Európa legünnepeltebb, legnépszerűbb hősévé, külföldi legendák vezéri alakjává emelkedett.

Szinte elkerülhetetlen, hogy első keresztény királyunk ünnepe alkalmából ne történne említés arról, hogy mi magyarok a kereszténység felvétele előtt milyen barbár, fosztogató, műveletlen, kalandor nép voltunk, de István királlyal bevonultunk az egységes keresztény kultúra nyugati táborába, amivel azután elértük a szellemi és erkölcsi nagykorúságot.

A magyar történelemtanítás eme *tétele szó szerint* valótlanság, mert a nyugati keresztény kultúrközösség abban az időben *egyszerűen nem létezett.* Maga Nagy Ottó Géza fejedelmünk kortársa öt pápai bullát hamisított azért, hogy Magyarországot a salzburgi érsekség hatáskörébe vonja és a kereszténység terjesztése címén politikai hatalmát kiterjessze Magyarország fölé. Voltak magukat kereszténynek valló uralkodók, birodalmak, országok és fejedelemségek, akik politikai érdekből de később vallási színezettel is egymással szemben a legvéresebb harcokat vívták. Ilyenek ▶

▶ voltak a pápaság–császárság küzdelmei, az ún. invesztitúra harc vagy az olasz városállamok vetélkedései, a spanyol–francia, angol, német versengések az európai majd a világhegemóniáért.

Ebben a gyűlöletes küzdelemben a Szent Lajosok Franciaországának vezetői nem éreztek lelkiismeretfurdalást szövetségre lépni a pogánynak mondott török hatalommal, vagy az újabb korban a bibliára esküt tevő Henrikek és Edvardok Angliájának, valamint a Washingtonok, Jeffersonok Amerikájának irányítói sem csináltak lelki nehézséget abból, hogy a második világháború folyamán ne kössenek szerződést és ne adjanak támogatást a világtörténelem legistentelenebb, legzsarnokibb diktatúrájának, a judeo-bolsevizmusnak.

Ha a magyar sors valóságát ezzel a hajdani elemi iskolától az egyetemig tanított valótlan történelemszemlélettel helyezzük mérlegre: korunk viszonylatában olyan fajsúlytalan eredményt lapunk, mint az Egyesült Nemzetek Szövetsége által biztosított emberi szabadság és önrendelkezés értéke. Nem is a mi hősiségünk, „nyugatvédő" szerepünk körül van a hiba. Hanem abban, hogy azt csak mi tudtuk és csak mi éreztük ezt a kitüntető „szerepet" a ma alig viselhető áldozataival.

A Nagy Szittya Történelmi Világkongresszusok történészei rengeteg új adatot ástak elő magyari népünk múltjából, amely adatok eddig ismeretlen távlatokat tártak fel előttünk. Mohácstól az 1918-as összeomlásig ránk nehezedő Habsburg-dinasztia érdeke volt a magyarság történelmi múltját, annak igazságait eltörölni. E végből erőszakolták rá a gróf Széchenyi István által alapított Tudományos Akadémiára a finnugor rokonságot és minden más történelmi véleményt tudománytalannak minősítettek. *Ennek dacára a Nimródról, Hunor és Magorról szóló hit mint szájhagyomány a magyar családokban továbbra is tartotta magát. Szinte ösztönösen érezvén, hogy ezek a mondák az eltemetett történelmi igazságnak felelnek meg: a magyarság őshazája valamikor a mezopotámiai folyamköze volt.* Őseink hitték, hogy Atilla a mi vérünk volt, akkor is, ha a Tudományos Akadémia ezt az ősi hitvallást elvetette.

A két világháború közötti megcsonkított Magyarország hivatalos körei az egész Horthy-éra alatt is kitartottak a magyarság finnugor származása mellett. De miután a nemzeti és keresztény gondolatot ideálok nélkül fenntartani nem lehet, első keresztény királyunkat emelték a magasba, aki nemzetünk apostolaként – a pogányságban tévelygő primitív pusztai nomádokat felemelvén Ázsia porából – megajándékozta őket a keresztény kultúrával.

A neves francia történész, Thierry Amadé, Atilláról írott nagyszerű művét ezekkel a szavakkal fejezi be:

„Keleti Európában Atilla szelleme még igen sokáig lelkesíti a hun birodalom romjait: fiai közül többen, mint vitéz férfiak tűnnek föl s dicsősége a hun nemzetek maradékainak könnyű utat nyit a Dunához. Egymást érték ezen három század alatt, csaknem évről-évre, oturgur, kutrigur, avar, bolgár, kozár nevek alatt: végre a hungarok, vagy ungrok, a mai magyarok az ősi Hunniában, a VII. század közepe táján (avarok), egy nagy és hatalmas államot alapítanak, amely dicső helyet foglalt el az európai társadalomban."

Ma is veszedelmes eltévelyedésnek minősíti a Tudományos Akadémia, ha a magyar történész vagy archeológus a finnugor rokonsággal ellentétben a dicső magyar múltat akarja igazolni. *A magyar nép itt, Magyarország területén azon a helyen áll őrt, ahol másfélezer esztendővel ezelőtt hun őseink nagy fejedelme: Atilla hun király, mint „Isten ostora" osztogatott parancsokat Kelet felé Indiáig és Nyugaton a mai Franciaországig.*

Nagyok voltunk, hatalmasak, de a történelem évezredei felmorzsoltak bennünket, elválasztottak testvérnépeinktől, s mi ide szorultunk a velünk szemben – minden keresztényné válásunk ellenére – ellenséges Európába. Számunkra *István király napja* nemcsak az első keresztény királyunk ünneplése, hanem az egész történelmünké, amelynek csak egyik állomása a Duna-völgyi államalkotásunk és annak egyik első kezdeményezője *a szentté avatott István.* Szent István király volt a dunai birodalom első megalkotója:

„E nagy európai uralkodó műve abban foglalható össze – olvasható Dr. Baráth Tibor: Elmélkedés a dunai állambölcseletről egy Szent István-napon c. tanulmányában –, hogy ő ismerte fel elsőnek a történelem folyamán a Duna-táj reális nemzetközi helyzetét, annak a térségnek a helyzetét, amely a nagy magyar Alföld körül helyezkedik el s a szemlélő előtt, mint valami hatalmas amfiteátrum jelenik meg. E felismerés eredményeként sikerült neki e helyen Európa szerves darabjaként tartós államot alkotnia, a Duna-táj első keresztény monarchiáját.

Miben áll e Monarchia európai jelentősége? Abban, hogy általa István király Európa keleti végein egy hatalmas bástyát szervezett és így befejezte Európát Kelet felé, amely korábban tárva-nyitva volt. Ez a magyar király tette lehetővé művével, hogy az Atlanti-óceán partjára támaszkodó nyugati Európa minden erejét és tehetségét békés foglalkozások kibontakoztatására fordítsa. A nyugati kultúra legragyogóbb történeti alkotásai – a gótikus katedrálisok, Szent Tamás filozófiája, a gregorián énekek, az egyetemi mozgalom, a lovagi ideál, a szentek életműve, Descartes művei vagy a XV-XVI. századi nagy felfedezések stb. – csak úgy jöhettek létre, hogy a magyar király biztosan őrizte Európa keleti kapuit, s így a nyugatabbra lakó népeknek nem kellett vérüket áldozni biztonságuk érdekében. Végeredményben tehát a magyar királyság megalkotása tette lehetővé az akkor még igen gyenge Európának, hogy lerakja azokat az alapokat, amelyeken a XIX. században s a XX. század elején világhegemóniája nyugodott."

Szent István korában a „szociálpolitika" mértéke a kereszténység bensőségének és színvonalának mértéke volt. *István király egyik leghatalmasabb élharcosa volt a kor legtisztultabb és legemelkedettebb szellemi mozgalmának, amely messze felülmúlta a germán és szláv barbársággal megrontott, sokáig inkább csak külsőségekben jelentkező alacsony álkeresztény szellemi és erkölcsi színvonalát.*

A mi népünk dicsőséges múltja alapul szolgált az Emberiség minden tudásához és haladásához, mert mi adtuk az egyistenhiten kívül az első írást, a pontos csillagászati számításokat is lehetővé tevő magas matematikát, az orvosi tudományok alapját, az első emberi igazságszolgáltatást és olyan mértékű katonai tudományt sok más dolgon kívül, amely lehetővé tette a hozzá való rátermettséggel és bátorsággal az egyetlen *Birodalom létesítését abból a Sumer Paradicsomból való távozásunk után, amely a valamikori Kárpát-Duna medencétől a Bajkáltóig terjedt.*

Valami kimondhatatlanul ördögi népirtással akarták a magyarsággal megszégyelltetni tulajdon igazi múltját, évezredes ősi kultúráját. *Vitéz András rozsnyói kanonok, Gömör és Kishont vármegyék táblabírája 1816-ban a Szilassy-család levéltárában őrzött értékes oklevelet fordított le.*

„István király tanácsbelijeivel aláíratott és törvénnyé lett rendelet, amelynek értelme szerint: Domonkos esztergomi érsek azt a magyar keresztény egyháznál keresztülviteti és egyúttal általa Szilveszter pápával közölteti, hogy Szilveszter pápa tanácsolása folytán elhatároztatott, hogy a magyarok, székelyek, kunok, valamint az egyházi magyar keresztény papság által is használt régi magyar betűk és vésetek, a jobbról-balra pogány írás megszüntetődjék és helyébe a latin betűk használtassanak. Itt rendeltetik, hogy a papság azok használatára jutalmazás mellett betaníttassék és a pogány írástól, valamint tanításától papi állásának elvesztése és 20 arany pensas büntetés fizetése mellett eltiltassék. Továbbá, hogy az egyházban található pogány betűkkeli felírások és imakönyvek megsemmisítessenek és latinnal felcseréltessenek. Valamint pedig azok, akik régi pogány iratokat beadnak 1-től 10 denarig kapjanak jutalmat. A beadott iratok és vésetek pedig tűzzel és vassal pusztíttassanak el, hogy ezek kiirtásával a pogány vallásra emlékezés, visszavágyódás megszűnjenek."

Ha egy néptől erőszakkal elveszik sok évezredes kultúráját, hagyományait vallásosan tisztelt őseit, ha saját nyelvén, saját írásával írott szent könyveit, írásait, dokumentumait tűzre dobják, ha vallása mégpedig – *Jézus-hitű* – vallása gyakorlását megégetés terhe alatt megtiltják, ha földjét, házát, barmát, kincseit idegenek prédájára adják, magát pedig az ellene elkövető idegenek szolgájává kényszerítik, nyelvét behelyettesítik idegen nyelvvel, idegen írással, idegen hittel, akkor *ezt ma úgy hívják, hogy népgyilkosság, genocídium.*

Harcosra, hősre, a vértanúság elszántjára sújtott *István király* roppant erőtől duzzadó ökle. Mit vívódhatott ő benső önmagában, amikor borzalmas büntetésekkel, kegyetlen csatazajban csapolta fajtája és népe vérét. *Mint kellett tudni, hogy a „lázadók", a somogyi Koppány, a maros-menti Ajtony valójában örök és nemes eszmék hordozói, hősei s mártírjai.* Hatalmas lélek volt az, amely dönteni képes ott, ahol egek magasságába nyúló értékek ütköznek egymással.

Őseink tudására épült nemzeti önbizalmunk és saját rátermettségünk *élve ásattak el. A királyi szkíták Tonuzobának sírgödrei széléről az idegen taláros összeesküvők már készítették tervüket a nagy árpádi Abák „kegyeletes" kiirtására.* Amilyen nagy győzelemmel kezdődött István király számára az 1032-es esztendő, oly végzetessé vált később. Egyetlen fiát, *Imre herceget* egy „vadászszerencsétlenség" következtében veszte el, ő maga csak csodával határos módon élt túl egy gyilkos merényletet. Unokatestvérének, *Vászolynak* ördögi merénylők nemcsak a szemét szúrták ki, de füleibe forró ólmot is öntöttek. A töredékében ránk maradt *Gesta Ungarorum* ezzel kapcsolatban azt írja, hogy Gizella királyné tette tönkre Vászolyt, mert unokaöccsét, velencei Orseolo Pétert akarta a király utódjának. *A Gesta kommentárjából azt is megtudjuk, hogy Vászoly három fiát, András, Béla és Levente herceget maga István király mentette külföldre a „gonosz királyné bosszúja elől".* Ha a három Vászolyfi meg nem menekül: *az Árpádház 250 esztendővel korábban halt volna ki,* aminek beláthatatlan következményei lehettek volna nemzetünk számára.

„A régi magyarság oly igen nehezen maradt el ősei hitétől, de amikor ezt cselekedte, vallásos lelkületének értékeit felmutatta új vallásában, a sarjadó kereszténységében is, amikor az Árpád-házi királyok sorában, Szent István, Szent Imre és Szent László, majd Boldog Margit és Szent Erzsébet személyében rövid idő alatt öt kimagasló szentéletű egyént juttatott az egyháznak" – olvasható *Zajti Ferenc: Magyar Évezredek* című, a magyar feltámadást hirdető könyvében.

A magyarság a régi vallással feladta Anahitába, a természet istenasszonyába vetett hitét. Gellért térítő püspök volt az, akinek tanácsára *Máriát Boldogasszonynak,* a természetes keresztény szellemben vett *Istenasszonynak* kezdették nevezni *„…Ezért ajánlotta nagy István királyunk országa oltalmát egy sokat szenvedett nőnek, Jézus anyjának vigyázásába. Ezért lett Mária Hungária patrónája."*

Az 1926-os ásatások során egy *vas püspöksüveget találtak* a régészek a mohácsi csatatéren. *Ez az igazi magyar kereszténység. Ez az igazi keresztény magyar Egyház.* Nem az alkuvó zsidó fizette opportunus, nem a malom alatti békepapos politizálás, hanem *Ugrin, Kapisztrán, Tomory, Prohászka, Zadravetz, Ravasz, Ordas, Mindszenty hercegprímás.* Az igazi magyar *„Ecclesia millitans!"* Egészen a halálig! És ennek a kereszténységnek voltak és maradnak *mártírjai Szálasi Ferenc, Bárdossy László, Imrédy Béla, akik nem „téveszméket" követtek, hanem az Ugrinok útján jártak a vértanúságig!*

Béla deák:
CSONTKATONÁK

Nagy-nagy orosz síkon apró hepe-hupák,
azt hinnéd, hogy talán vakondokok túrták,
de sírjai azok magyar katonáknak,
temető, amit csak madárszemek látnak.

Elült a harci zaj, ködök ténferegnek,
álmodozva szállnak sárga falevelek,
gyertyaláng nem fénylik, harang se szól soha,
a sírokat rendre belepi a moha.

Keresztjük elkorhadt, számuk elenyészett,
gondozójuk csak a kietlen természet,
a sok halom árván, évről-évre horpad,
békésen álmodik alattuk a csonthad.

Nyomasztóan kárognak szürke varjúfiak,
hever egy-egy árva, átlőtt rohamsisak,
néha szellő támad, fuvolázik lágyan,
de a vitézek csak fekszenek „vigyázz"-ban.

Messze tanyájától a feledett búnak,
sírjukban maradni olykor mégse tudnak.
Mit csinál a gyermek? Mit az édesanyjuk?
Az orosz föld mélyén ez a legfőbb gondjuk.

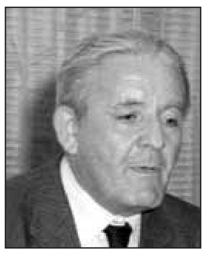
Űzi-hajtja éltük derékbetört gondja
és éjfél idején hazatérnek sorba;
megnézik az ekét, nézik a jószágot,
azt, amit a gazda nagyon régen látott.

Megcsókolják Andrist – legény lett azóta,
aztán visszatérnek csendben, kakasszóra.
Takarodót fúvat a csont-őrparancsnok,
arra koppannak a korhadó bakancsok.

Sírjukba szállnak a derék csontvitézek,
álmodni a jövő győzelméről szépet,
csak a szél fúj aztán panaszosan, sírva,
sárga falevelet hullat a sok sírra.

Hősök éjjelén, ha éjfélt üt az óra,
sorakoznak újra, régi zeneszóra;
szép a rendjük, nyalka, vitézekhez méltó,
büszkén leng a dicső, drága ezredzászló.

Vezényel a tisztjük, igazodnak arcban,
aztán megindulnak, kürtjük szava harsan,
dörgő díszmenetben vonulnak el szépen,
büszkén bólint az Úr odafent az égben.

Tudós-Takács János:

AZ 1968-AS „SZEXUÁLIS FORRADALOM" MOZGATÓRUGÓI

A liberális zsurnalisztika általában úgy emlegeti az 1968-as párizsi diákzavargásokat, mint amik új korszakot nyitottak az európai népek és a szexualitás közötti viszonyban. Ennek megfelelően 1968-at a „szexuális forradalom" évének szokták nevezni, és ezzel összefüggésben a Párizsban történteket legalábbis részlegesen pozitívan értékelni.

Ezzel szemben a rideg valóság az, hogy a párizsi 1968-as zavargások annak a folyamatnak az egyik láncszemét alkották, amellyel a Szovjet anarchiába dönteni és ezáltal forradalmasítani kívánta a nyugat-európai országokat, elsősorban Franciaországot és Németországot. Erről a tervükről mint távlati célról sohasem mondtak le.

Még egyáltalán nem létezett a Szovjetunió, amikor a gyermekcipőben járó kommunista mozgalom már 1870-ben a rövid életű párizsi kommün formájában megmutatta, hogy Franciaország a kommunisták egyik célországa. Az első világháború után, 1919-ben a nem egészen egy hónapot megérő Bajor Tanácsköztársaság fennállása is azt a bolsevik célkitűzést mutatta, hogy a kommunisták Németországba is be akarták fészkelni magukat.

Ezek a próbálkozások nem jártak tartós sikerrel, mert az európai népek immunrendszere akkor még épen működött. Nem járt sikerrel az sem, hogy a második világháború nyomán forradalmasítsák Nyugat-Európát, amit elsősorban a legendás, hősi magyar-német katonai ellenállás hiúsított meg az 1944-1945-ös magyarországi harcok során. A német-magyar ellenállás feltartóztatta a Vörös Hadsereget, és megakadályozta, hogy Sztálin hordái eljussanak a Rajnáig vagy azon túl is. (Mivel a Szovjetunió a fennállása során majdnem minden általa aláírt nemzetközi egyezményt megszegett, semmi ok sincs azt feltételezni, hogy a Jaltában megállapított demarkációs határokhoz híven tartotta volna magát, ha lehetősége lett volna arra, hogy a szerződésben megállapítottnál nagyobb területet hódítson meg. Tehát nem a Jaltai Egyezmény, hanem a német-magyar ellenállás hiúsította meg Nyugat-Európa bolsevizálását.)

De a bolsevisták egy pillanatra sem adták fel világforradalmi céljaikat. Bármennyiszer hangoztatta is a 60-as években Hruscsov és később Brezsnyev a két világrendszer koegzisztenciájának (vagyis ún. békés egymás mellett élésének) lehetőségét, ez csak a Nyugat harci készültségét csökkenteni szándékolt politikai propagandaszólam volt. Álcázott, részben földalatti eszközökkel a Szovjet mindent elkövetett a Nyugat politikai és erkölcsi fellazítása végett a későbbi forradalmasítás és bolsevizálás érdekében. S bár az 1968-as diákzavargás résztvevői nem marxista, hanem egzisztencialista jelszavakat hangoztattak, az egzisztencializmus hirdetői körében pedig köztudomásúlag nem marxista beállítottságú filozófusok is helyet foglaltak, mint pl. Kierkegaard, Dilthey, Jaspers és Heidegger, a zavargásokra közvetlen hatást gyakorló és a barikádokon is megjelenő személy az a Sartre volt, akinek lapos, alacsony színvonalú nézetei messze alatta maradtak az olyan egzisztencialistákéinak, mint pl. Jaspers s aki, mint moszkvai titkos ügynök a maga egzisztencialista szólamaival végső soron a Szovjet imperialista céljainak szolgálatába igyekezett állítani a diákmozgalmakat. A párizsi diákzavargást felforgató céllal, többszörös áttétellel titkosan irányították Moszkvából. Ennek csupán egyik látványos megnyilatkozása volt, hogy a lázadó párizsi diákok transzparensei „Marx, Mao és Marcuse" nevét hirdették.

De mielőtt a marxista eszméknek a párizsi zavargásokra gyakorolt közvetlen hatásáról szólnánk, röviden át kell tekintenünk az egzisztencializmusnak az egyetemistákra gyakorolt hatását.

Az egzisztencializmus figyelmét a konkrét, egyedi létre szegezi. Az egyedi élményvilágra, az emberi tragikumra összpontosítja figyelmét. Az ész valóságot megismerő képessége iránti bizalmatlansága miatt nem az elvont, egyetemes lényeg meglátásában, megfogalmazásában és hirdetésében látja a filozófia hivatását, mint általában minden korábbi filozófus, hanem az egyéni pszichológiai jelenségek (érzelmek, elképzelések, élmények, vágyak) tanúságára akar támaszkodni a valóság magyarázatánál. Nem az egyetemes, mindig és mindenhol érvényes igazságok megállapításában, hanem az egyéni lét értelmének megfejtésében látja a feladatát. Az ember igazán akkor létezik, ha önmagához vonatkoztatva, a saját egyéni lehetőségeit valóra váltva, „önmagát megvalósítva" létezik.

Az egzisztencializmusnak az egyetemes igazságokat figyelmen kívül hagyó és az egyénre összpontosító beállítottsága volt az elméleti, ideológiai alapja az 1968-as diákzavargásoknak, hiszen az egyetemes igazságok tagadása az egyetemes erkölcsi törvényeknek, így a Tízparancsolatnak is a mellőzését jelenti. Ha valaki a mindenhol és mindig kötelező erkölcsi normákat figyelmen kívül hagyja, vagy éppenséggel tagadja, és kizárólag az egyéni lehetőségek valóra váltásában, az „önmegvalósításban" látja az élet értelmét, akkor ez nemcsak szélsőséges individualisztikus beállítottságra, de végső soron teljes erkölcsi anarchiára is vezet. És itt találkozik az egzisztencialista filozófia a párizsi diáklázadás által hangoztatott nézetekkel és gyakorlattal.

Ugyanakkor, ha az általa ígért megoldás eredménye szempontjából nézzük az egzisztencializmust, a vállalkozás eredménytelensége nagyon is szembeszökő. Jóllehet a lét értelmének megvilágítását ígéri, ténylegesen annak csak egy részét látja meg, ti. a konkrét, egyedi létet, és azt a valóság egészével azonosítja. De nem lehet a valóságnak megfelelő az a világkép, amely mellőzi az egyedek felett álló, azokat magasabb szintézisbe egységesítő mozzanatokat, amely csak azokat a jelenségeket látja meg, amelyek egészként tételezve nem hagynak helyet a végső egységet adó lét, az Abszolút Valóság számára. Az ember vitathatatlanul vonatkozásban áll az idő horizontján túli örökkévaló valósággal, értékekkel, eszmékkel is. Mégcsak a közelébe sem jutunk az igazságnak, ha az egyedi lét zárt körében maradunk. Az ilyen egyoldalú valóságszemlélet képtelennek bizonyul az igazság megismerésére, hiszen a honnan és miért kérdéseit teljesen homályban hagyja. De a legmélyebb létproblémákat illetően hallgatásra kényszerülő, a végesség korlátain továbbemelkedni képtelen valóságszemlélet (a lét metafizikai dimenzióját mellőző felfogás) nem alkalmas a magasabb szintű erkölcsiség (a lét axiológiai dimenziójának gerincét jelentő értékek) megvalósítására sem. És ez a legmélyebb ok, ami miatt az egzisztencialista filozófiát a teljes erkölcsi anarchiát hirdető, a szexuális erkölcsi normákat teljesen elvető párizsi diákok elméleti alátámasztójuknak tekintették.

De, ha igaz is, hogy az egzisztencializmus hatott az 1968-as párizsi diákzavargásokra, ez a hatás közvetett volt. Közvetlenebb volt a marxista ideológia hatása Lukács György, Gramsci és Marcuse közvetítésével.

Lukács György a „Történelem és osztálytudat" című munkájában ezt írta: „Az egyetlen lehetséges megoldásnak a társadalom forradalmi elpusztítását látom." Ezt alkalmazva helyeselte a gyermekeknek a szabadszerelemre való nevelését: az volt az elve, hogy a monogámia idejétmúlt, a vallás pedig kiküszöbölendő, mert minden élvezettől megfosztja az embert. Lukács eszméit lelkesen felkarolták a párizsi diákok a „szexuális forradalomban".

Gramsci szerint, ha a marxisták meg akarják hódítani a Nyugatot, azt először kereszténytelenné kell tenni. A keresztény értékeket – így pl. a szexuális etikát is – meg kell semmisíteni; keresztényellenes hangneműre kell alakítani a mozit, a színházat, az egyetemeket. Ez az átalakítás is hozzájárult a párizsi zavargásokhoz.

Marcuse az „Erosz és civilizáció" című művében meghirdette az egyetemes élvezeti elvet, és annak általános elfogadását sürgette. Kedvenc szlogenje volt a „szeretkezz, ne háborúzz". Azt remélte, hogy a nyugati kultúra megsemmisítői között nagy szerepet fognak játszani a homoszexuálisok és a feministák is. Az említett három személy közül talán Marcuse gyakorolta a legnagyobb befolyást a maga hedonista nézeteivel az 1968-as párizsi „szexuális forradalomra".

Lukács, Gramsci és Marcuse tanai a keresztény ember számára természetesen elfogadhatatlanok.

Összefoglalóan azt lehet mondani, hogy az 1968-as párizsi események legfőbb mozgatórugója Moszkva politikai szándéka volt, amely az egzisztencialista individualizmust és a marxista színezetű hedonizmust mint ideológiai alátámasztást eszközül használta fel céljai érdekében.

Mindehhez még két megjegyzés kívánkozik. – Az egyik: noha a párizsi diákok által hangoztatott jelszavak közül igen sok szexuális színezetű volt, szoros értelemben az 1968-as párizsi eseményeket nem lehet „forradalomnak" nevezni, mert az eseményeket alátámasztó ideológiákban valójában semmi új, tehát semmi „forradalmi" jellegű elem nem volt, pl. a szexualitásra vonatkozóan Freud által több, mint 50 évvel korábban meghirdetett elmélethez képest. Freud azzal, hogy lényegében minden tett tudatalatti motívumának a szexuális vágyat állította, és tagadta a szexualitás erkölcsi jellegű szabályozásának szükségességét, elméletileg és gyakorlatilag a szexuális anarchiának azt a folyamatát indította el, amelynek 1968 nem a kezdőpontja, hanem csupán egyik állomása volt. – A másik: az 1968-as párizsi zavargások főbb anarchista vezérei a későbbiek folyamán teljesen integrálódtak a kapitalista világ vezetői rétegébe. A származásuk is nagypolgári volt, és végül ott kötöttek ki, ahonnan kiindultak. Nem meggyőződés vezérelte „forradalom" zajlott Párizs utcáin, hanem valójában egy kísérlet a kereszténység megsemmisítésére. De a kereszténység túlélte ezt, ahogyan 2000 éves történelme során mindig is túlélte üldöztetését a zsarnokoktól és bizonyosan fennmarad a világ végezetéig, mert isteni Alapítója megígérte: „A pokol kapui nem vesznek erőt rajta." (Mt 16,18)

David Irving:

A SIVATAGI RÓKA NYOMA: A REVIDEÁLT ROMMEL

(Az írás a X. Nemzetközi Revizionista Konferencián hangzott el.)

Kitalálni azt, hogy mi az igazság Erwin Rommellel kapcsolatban annyi, mint kitalálni, mi forgott a fejében. És ebből a szempontból nem lesznek sokkal okosabbak, ha megnézik James Mason filmjeit, vagy elolvassák azokat a könyveket, amelyeket brit és amerikai történészek és biográfusok írtak a háború után. Mert mire támaszkodhattak? Az archívumokban folytatott kutatásom során, különösen Adolf Hitler életrajzával kapcsolatban, amelyen 30 évig dolgoztam, azt találtam, hogy Rommel sok levelet írt feleségének, Lucie-nek.

Milyen karriert futott be Rommel a Német Hadseregben? Az első világháború alatt hadnagy volt a gyalogságnál, harcolt az olaszok ellen az Alpokban Venezia Giulia környékén. Nagyon jó katona volt, de nagy sérelmére nem tüntették ki Németország legmagasabb első világháborús kitüntetésével, a híres Blue Max-szel, a Pour le Merite éremrenddel, a nyak körüli szalagon viselt kék zománckereszttel. Schörner hadnagy, a későbbi Schörner tábornagy, megkapta a kitüntetést, és Rommel úgy gondolta, hogy neki is viselnie kell azt. Azután megtette az elképzelhetetlent: fellebbezett. Levelet írt a ranglistán egymást követő minden magasabb parancsnoknak és a főhadiszállásoknak, követelve ugyanazt a kitüntetést a maga számára. Végül megkapta a Pour le Merite-t ezen a meglehetősen szokatlan módon, és nagyon büszke volt arra, hogy az első világháború olyan legendás hősei sorába léphet, mint Ernst Udet, Manfred von Richthofen és Hermann Göring.

Rommelt a Blue Max megszerzése emelte a két világháború közötti években a legtöbb tiszttársa fölé, különösen azért, mert – számos kortársától eltérően – sohasem volt vezérkari tiszt. Nagyon fontos ezt tudni, mivel ennek jelentősége van élete utolsó napjaiban. Rommel nem volt a tábornoki kar tisztje, noha a birodalmi marsall utáni legmagasabb katonai rangra emelkedett Németországban: tábornagy lett. Kevés könyvet olvasott, nem voltak logisztikai ismeretei, nem tanulta a katonai szervezést, az idő és a tér érzékelését, amely ismereteket egy vezérkari tiszt megszerez, amikor megtanulja, miként kell vezetni sikeres ütközeteket. Rommel más eszközökkel nyerte meg a csatáit: a meglepetésre épített. De ez nagyfokú irigységet és ellenérzést váltott ki irányában a tisztikaron belül. Ez meglehetősen hasonló azokhoz, akik kijárták az USA-ban a vezérkari iskolát, és akik nem. A 'rivalizálás' szó nem elég erős. Létezik egyfajta kölcsönös bizalmatlanság a bennfentesek és a kívülállók között.

Rommelnek egész életén át, egészen a keserű végig, kívülállónak kellett maradnia. Minél sikeresebb volt az első világháborúban, minél sikeresebb volt a két világháború közötti időszakban (egyike volt azon kevés kiemelt személynek, akik megmaradtak a hivatásos hadsereg állományában a két világháború között), minél nagyobb katonai győzelmeket aratott a második világháborúban, annál inkább irigykedtek rá és ellenszenveztek vele azok a tábornokok és vezérkari tisztek, akik a német tábornoki karban teljesítettek szolgálatot.

Nem fordított figyelmet a politikára a két világháború között. Egyike volt azon 100 000 embernek, amennyit a Német Hadseregből engedélyezett a Versailles-i Szerződés. Az 1933-as nemzetiszocialista hatalomátvétel utóhatásaként megmaradt a hadseregben, továbbra is viszonylag alacsonyabb rangban. 1934-ben még mindig őrnagy volt, egy vadász zászlóalj parancsnoka, egy könnyű gyalogsági zászlóalje Goslarban, amikor Adolf Hitler először odalátogatott, az évi aratási fesztivállal összefüggésben. Egy fennmaradt fénykép mutatja Rommel őrnagyot, amint kivont karddal kísérte a Führerét, és egy masszív, szemetesvödörhöz hasonló sisakot viselt a Goslar-kastély kertjében.

Valaminek Rommellel kapcsolatban meg kellett ragadnia Hitler figyelmét, mert 1936-ban a nürnbergi pártgyűlésen rábízta a biztonsági intézkedések felügyeletét, és ezt a feladatot Rommel kiválóan végrehajtotta. Amikor a Gauleiterek szokásos falkája megpróbálta követni Hitlert a motorbiciklijeikkel, akkor Hitler távozása előtt annyit mondott Rommelnek, hogy biztosítsa: semmi más, mint 6 autó kövesse őt. Rommel azzal biztosította az egyedüllétet Führerének, hogy két tankot állított keresztbe az útra, amíg el nem tűnt a szemek elől.

Két évvel később, amikor Hitler bevonult a Szudétavidékre, és 1939-ben, amikor bevonult Prágába, Rommel volt a jobbján: Hitler kinevezte a kíséretében utazó Főhadiszállás parancsnokává. Mivel ő volt Hitler vonatán a parancsnokló tiszt, olyan közel került Hitlerhez, mint a legtöbb vezérkari tiszt sohasem. Hitler, az osztrák, és Rommel, a sváb, valamiképpen jól kijöttek egymással, és sokat beszélgettek. Rommel ezt írta Lucienak: „Ma a Führerrel ebédeltem, és nagyon érdekes megbeszélést folytattam vele taktikai kérdésekről."

Erwin Rommel nagyon ügyesen kihasználta befolyását, amire a Hitlerrel való ezen közeli érintkezések által tett szert. A lengyelországi invázió után, mialatt Hitlert kísérte Varsóba, Rommel látta, hogy a Führer Főhadiszállásának parancsnokaként nincs kilátása semmilyen kitüntetésre. Csakhogy neki, mint hivatásos hadseregtisztnek szüksége volt kitüntetésekre: kollégái a gyalogságtól és a hadiakadémiáról új kitüntetésekkel érkeznek majd vissza a lengyel frontról, és ő is igényelte a sajátját. Rommel azt kérte Hitlertől, hogy nevezze ki egy hadosztály parancsnokává. Amikor a Führer megkérdezte, hogy milyen hadosztályra gondolt, azt válaszolta: páncélos hadosztályra, a krémek krémjére. Oly nagy volt a kölcsönös bizalom, tisztelet, sőt csodálat kettőjük között, hogy Hitler könnyen megadta a hozzájárulását.

Erwin Rommel

Hitlernek igaza volt! Mivel valahogy meglátta Rommelben azt a tipikus, megbízható páncélos parancsnokot, akinek sikere lesz ott, ahol a lassú, bizonytalankodó, köntörfalazó vezérkari tisztek haboznának, ügyetlenkednének és kudarcot vallanának. Ezért Rommel kapta meg a Hetedik Páncélos Hadosztályt, és a következő néhány hónapot a Franciaország elleni hadjáratra való felkészítéssel töltötte. Új taktikákat alakított ki, új módszereket gondolt ki a páncélosok tömeges alkalmazására. Mindent elolvasott, ami elolvasható volt a páncélos hadviselés taktikáiról: Liddell Hart, J. F. C. Fuller tábornok és természetesen De Gaulle műveit. Noha egész életében korábban sohasem ült tankban, most bemászott egy harckocsiba, és örömét lelte annak teljesítményében és mozgékonyságában. Sebezhetetlennek érezte magát.

Rommel ténylegesen azért volt egy eszményi parancsnok, mert bizonyos értelemben sebezhetetlen volt. Rendelkezett azzal a ritka, szinte mágikus szellemmel, hogy képes volt állni egy vasúti töltés tetején, az ellenséges tüzérség szeme láttára, ellenséges géppuska tüze zúdult a töltésre mindenütt körülötte, vagy gránátok csapkodtak egy-két yarddal távolabb, amelyek a francia hadjárat során megölték az adjutánsát, és ő sértetlen maradt. Hitlerhez hasonlóan, megvolt az a mágikus képessége, amely valamiképpen megvédte az ellenségtől, és ez hatalmas odaadást eredményezett iránta a követői között: a Rommel alatt szolgáló katonák esküdtek rá.

A francia hadjárat során a hadosztályát nyaktörő sebességgel vezette egészen a Csatornáig, majd le Cherbourgig.

Amikor 1940-1941 telén választásra került sor, mert küldeni kellett egy parancsnokot Észak-Afrikába kimenteni Mussolinit a kínos helyzetéből, Hitler – ahogy később mondta – két-három névvel szembesült: az egyik volt Manstein, aki nagy benyomást gyakorolt rá a francia hadjárat során, a másik Eduard Dietl, aki a norvég hadjárat keretében Narviknál jeleskedett; és a harmadik választható személy Rommel volt. Hitler úgy látta, hogy Manstein olyan vezérkari tiszt, akiből hiányzik az a lelkesíteni tudó erő, ami Rommelben vagy Dietlben megvan. Hitler azt mondta, hogy azért választotta Rommelt, mert ugyanúgy képes lelkesíteni a katonáit, ahogy Dietl tette fent a narviki csatában. Ez abszolúte lényeges egy olyan haderő parancsnoka számára, amelynek olyan különlegesen nehéz éghajlati viszonyok közt kell harcolnia, amilyenek Észak-Afrikában vagy az északi sarkvidéken vannak.

Rommel azt a parancsot kapta, hogy vigye le az Ötödik (könnyű gyalogos) Hadosztályt 1941 februárjában, illetve márciusában Észak-Afrikába. Rommel katonái éppen akkor lopakodtak be Észak-Afrikába a Tripoliban lévő olasz harci álláspont mögé, amikor a britek a Földközi-tenger észak-afrikai partja mentén előrenyomultak Tripoliig. Ha a brit erők benyomultak volna Tripoliba és ezen a ponton kiűzték volna az olaszokat a líbiai gyarmatukból, ez nagyon súlyos következményeket okozott volna Németország szövetségese számára.

De Winston Churchill, aki ebben a sorsdöntő pillanatban még mindig nem is sejtette, hogy Rommel a katonáival lement Észak-Afrikába, habozott: azt a parancsot adta az észak-afrikai brit erők jelentős részének, hogy távozzanak Észak-Afrikából, annak érdekében, hogy ehelyett egy sikerekkel kecsegtető hadjáratba kezdhessenek Görögországban. Így a brit offenzíva közvetlenül Tripoli előtt elakadt, és ez időt adott Rommelnek a helyzete stabilizálására. Akkor Rommel olyan utasításokat kapott az

Olasz Főparancsnokságtól és Berlinből, hogy semmilyen körülmények között ne kezdeményezzen támadó hadműveletet a britekkel szemben. Az volt a feladata, hogy építsen ki egy tisztán védelmi vonalat ilyen és ilyen ponton, és ne nyomuljon tovább keletre.

Ez idő tájt mi, britek elkezdtük megfejteni ezt a különleges kódot, és tudatára ébredtünk annak, hogy nemcsak a németek miatt kell rettegnünk, hanem azért is, mert Rommel tábornok a parancsnok – mi már összeütköztünk vele Dunkerque-nél. Így Rommel már jelentett valamit nekünk abban az időben. De tudtuk, hogy Rommel olyan parancsokat kapott, hogy semmi szín alatt ne kezdjen támadó hadműveletbe, és meggyőződésünk volt, hogy egy német tábornok engedelmeskedni fog a parancsoknak. Ezért ölbe tett kézzel, gondtalanul üldögéltünk, amikor ő támadott, teljes mértékben megszegve a parancsokat. Rommel átvágott Kirenaikán, katlanba zárt 30-40 000 brit katonát, fogságba ejtett 3 brit tábornokot egy hét leforgása alatt, legdicsőbb, legbátrabb hőstetteinek egyikeként néhány hét alatt eljutott majdnem az egyiptomi határig.

Rommel helyreállította az olaszok büszkeségét és világossá tette Adolf Hitler számára, hogy egy kicsivel nagyobb erőfeszítéssel a Tengely ténylegesen el tudja foglalni egész Egyiptomot, előre tud nyomulni a Szuezi-csatornán keresztül, át tud vágni a Közel-Keleten, és csatlakozhat ahhoz az Oroszország elleni offenzívához, amelyet ő abban az időben tervezett. Rommel katonái valahol a Közel-Keleten egyesülhetnek a Kaukázuson keresztül dél felé előretörő erőkkel: Hitler számára Rommel új távlatokat tárt fel, és a Führer kedvenc tábornokává vált.

1941 közepétől kezdve Rommel arcképe ott volt minden német képes magazin címoldalán, és ugyanúgy néhány szövetséges újság és magazin címoldalán is. Megvolt az oka ennek az utóbbinak is: észak-afrikai balszerencséink, kudarcaink, vereségeink magyarázatát nekünk, briteknek úgy kellett beállítanunk, hogy egy emberfeletti erővel kellett szembeszállnunk, amelyet nem lehetett megállítani: nevezetesen Rommel tábornokkal. Később természetesen, amikor El Alamein-nél fordult a kocka, megint számunkra előnyösen akartuk felépíteni ellenségünk képét, tehát azt igyekeztünk bemutatni, hogy bár a korábbiakban nem győztünk le senkit, most legyőztük a megállíthatatlan Rommel tábornokot. A mi saját propagandánk építette fel őt egy megállíthatatlan, briliáns, taktikailag hibátlan német tábornokká, akinek nincs párja sem az amerikai, sem a brit tábornokok között – de mi azért valahogyan mégiscsak le fogjuk győzni őt. Ilyen volt a hangneme azoknak a történeteknek, amelyek betöltötték a brit újságokat 1941-től 1943-ig.

1942 novemberében volt az első bizalmi válság Rommel és Hitler között. Abban az időben, az El Alamein-i brit offenzíva után Rommel enyhébb idegösszeomlást kapott. Nem tudta megérteni, hogy miért nem kapta meg az olajat, az ellátmányt és a lőszerkészletet, amire szüksége lett volna, hogy legyőzze Montgomeryt. Nem tudta, hogy ő volt sajátmagának tönkretevője, mivel állandóan rádión keresztül kért Berlintől több olajat, ellátmányt és lőszerkészletet, és közölte a Főparancsnoksággal, hogy katonáinak morálja az összeomlás határán van. Berlin rádión keresztül azt a választ adta, hogy az olasz hatóságok megvizsgálták a lehetőségeket, és például a Prosexpina szupertartályhajó elhagyta a nápolyi kikötőt és 3 nap múlva meg fog érkezni Tobrukba.

Csakhogy mi britek természetesen megfejtettük az összes kódjelet és elolvastuk ezeket az üzeneteket! Így a mi tengeralattjáróink a kikötők mellett várakoztak, és minden egyes hajót, amely Rommelnek olajat vagy lőszerkészletet szállított, elsüllyesztettünk, ő pedig egyre elkeseredetté vált. És tudtuk, hogy az El Alamein-i csatában, amely 1942. október 23-án kezdődött, Rommel olyan reménytelen helyzetben van, hogy néhány napnál tovább nem fog tudni kitartani.

De Montgomery még reménytelenebb helyzetben volt. A brit parancsnok, Montgomery tábornagy 1942. október 25-én a következő táviratot küldte Winston Churchillnek: „Úgy gondolom, hogy vissza kell fordulnunk. Az offenzívám kudarcot vallott." És akkor a brit kódfejtők egy biztosító vonalon ezt közölték vele: „Tartson ki, mert tudjuk Rommeltől, hogy ő csak két napig tudja tartani magát, és összeomlik a mi súlyunk alatt."

Ezért mondom, hogy Rommel, bizonyos értelemben saját magát tette tönkre, mégpedig bőbeszédűségével, amelyet kódolt üzenetei miatt biztosítottnak gondolt. Olajszállító hajói elsüllyedtek, és a csata az Észak-Afrikán keresztül végbemenő németek üldöztetésével végződött. Igaz, Rommel visszavonulása bámulatos katonai hőstett volt: Montgomery egész Nyolcadik Hadserege üldözte, mégis sikerült neki megmenteni 200-300 000 német és olasz katonát. Egész Észak-Afrikán keresztülvitte őket a tunéziai tengerpartig, ahol új hídfőállást alakított ki, nagyon kevés emberveszteséggel, és a felszerelés is alig sérült. Ez a hadvezéri tudás hihetetlen

hőstette volt. Ez rávilágít arra, hogy Montgomery tábornok valójában mennyire szánalomra méltó volt. Megpróbálta bekeríteni, illetve hátulról utolérni Rommelt, de odaérve újra és újra úgy találta, hogy a madár elröppent. Churchillhez hasonlóan Adolf Hitler is tudatában volt annak, hogy Rommel neve milyen sokat ér. Amikor Rommel Tunéziában megbetegedett, és teljesen világos volt, hogy a német erők vereséget szenvednek, Hitler úgy intézkedett, hogy Rommelnek el kell hagynia a tunéziai hídfőt, és vissza kell térnie az európai szárazföldre, de ezt titkosan kezelték. A közvélemény megmaradt abban a hitben, hogy Rommel még mindig rendelkezésre áll, tovább harcol. Valójában az ő neve harcolt tovább, még ha maga a tábornok ki is lett mentve a biztonságba.

Ahogy a naplójából és a leveleiből tudjuk, Rommel önmagát Németországba való visszatértekor kudarcot valló személynek tekintette. Hat hónapon keresztül Berlin körül polgári ruhában tett sétákat, puha kalapot viselt, és így nem ismerte fel a berlini lakosság, amely őt a híres egyenruhájában ismerte meg. Rommel új feladat után sóvárgott.

1943 októberében von Rundstedt tábornagy, a nyugati német főparancsnok jelentést küldött Adolf Hitlernek a várhatóan Franciaországban partra szálló szövetségesek elleni védelem gyengeségéről. Ez a jelentés azt okozta, hogy Adolf Hitler első alkalommal komolyan vette a problémát. Tudatosította, hogy gyorsan tenni kell valamit, mivel az Oroszország feletti gyors győzelem biztosításának kudarca azt jelentette, hogy a németeknek számolniuk kellett azzal, hogy a brit és amerikai haderő teljes súlyával találkozniuk kell nyugaton. A partraszállás valahol meg fog történni, és Hitler meggyőződése az volt, hogy ez Franciaországban fog bekövetkezni. Itt volt az ideje, hogy egy keménykezű taktikai parancsnokot állítson az Atlanti Fal megerősítésére. 1943. november 5-én Hitler kérette Erwin Rommel tábornagyot.

Hitler Rommelnek tudtul adta, hogy noha ő Rundstedt tábornagy parancsnoksága alá kerül, abban a percben, ahogy a brit és amerikai haderő Franciaország tengerpartjára teszi a lábát, Rommel lesz a franciaországi csata taktikai parancsnoka. Ténylegesen ezt mondta Rommelnek: **„Utolsó esélyt adok Önnek a dicsőségre. Ön elvesztette Líbiát, elvesztette Észak-Afrikát az olaszok kárára, és most a lehető legnagyobb problémával állunk szemben Olaszországban: az olaszok elpártoltak, a szövetségesek oldalán ellenünk harcolnak. És ezt valójában Rommel tábornagynak köszönhetjük. Ha még mindig Észak-Afrikában harcolnánk, az olaszok nem pártoltak volna el. Mindazonáltal én annyira az Ön barátja vagyok, hogy megadom Önnek ezt az utolsó esélyt a dicsőségre."**

1943 novemberétől kezdve Rommel privát leveleiben láthatjuk a meggyőződését, hogy el fogja nyerni a dicsőséget, le fogja győzni a szövetséges inváziót és győzelmet fog aratni Hitler számára Franciaországban. Ezt írja Lucie-nek: **„Meg vagyok győződve a győzelemről. Minden reggel, amint felkelek és a tükörbe nézek, így gondolok magamra: mi semmi esetre sem vallhatunk kudarcot. Minden héten, ami eltelik, erősítjük az invázió elleni védelmünket."**

Rommel elrendelte, hogy gigantikus méretű, hegyes végű oszlopokat szállítsanak végig az egész francia tengerpart mellé. Maguk az oszlopok aknákkal voltak kicövekelve. A francia tengerpart mentén milliónyi aknát tartalmazó, mérhetetlen nagyságú aknamezők lettek aknákkal behintve, széles övezetben. Az egész tengerpart lakosságát evakuálták; településeket tettek földdel egyenlővé, hogy szabad tűztere legyen az ágyúknak; új ágyúkat helyeztek el; hatalmas területeket készítettek elő, hogy elárasztják, amint a szövetségesek a lábukat a francia tengerpartra teszik. Rommel ténylegesen azt tette, amit a Német Vezérkarnak meg kellett volna tennie 3 év alatt, de nem tette meg. Három évig tartózkodtak Franciaországban, és három év alatt gyakorlatilag semmit sem tettek.

Rommel új szellemet öntött ott a védőkbe. Világossá tette, hogy nemcsak képesek, de tényleg meg is fogják védeni Franciaországot és megakadályozzák az angol–amerikai partraszállást. Hitler azt mondta neki: **„Egy dologról biztos lehet, Rommel tábornagy. Ha elűzzük a briteket és az amerikaiakat a tengerpartról, két-három héten belül egy fél tucat vagy egy tucat német páncélos hadosztályt kivonok a harci területről és áthelyezem a Keleti Frontra. Fel fogjuk számolni az oroszokat, és akkor vége lesz a háborúnak. Így a németek végső győzelme Öntől függ, Rommel tábornagy."**

Nos, képzeljék magukat Rommel helyébe! Elvesztette Észak-Afrikát – elvesztett egy egész földrészt. Az olasz szövetségesek Önre mutatnak, Rommel tábornagy, mint ezért a vereségért felelősre. Ön csakis akkor kerülhet bele a történelemkönyvekbe, mint a németek legnagyobb stratégiai parancsnoka, ha elő tud húzni egy győzelmet a kalapjából. És az Ön szeretett Führere adott egy esélyt: a közelgő franciaországi csatát. Ilyen körülmények között nem fog közösködni az árulókkal, akik ebben az időben összeesküdnek Adolf Hitler ellen, mert ha ezt tenné, nem állítaná helyre a hírnevét, mint nagy katonai parancsnokét. Ez egyik oka annak, hogy minden arra mutat: Rommel nem volt áruló. 1944 tavaszán minden tőle telhetőt megtett, hogy előkészítse erőit egy győzelmes csatára, amikor elérkezett az invázió ideje.

Azután történt valami 1944 áprilisában, ami alkalmas volt arra, hogy megváltoztassa Rommel életét, és ténylegesen siettette a halálát. Felesége, Lucie, abban az időben kissé boszorkány volt. A korábbi években a fényképek tanúsága alapján szemmel láthatóan még kedves lény, de 1944-ben az uralma alatt tartotta a férjét. Szerencsétlen módon összeveszett férje vezérkari főnökének, Alfred Gause tábornoknak a feleségével, ezért Gause-nak mennie kellett. Így 1944 áprilisában Rommel Gause helyébe, aki az egész észak-afrikai hadjárat alatt a vezérkari főnöke volt, egy művelt, zongorázni tudó vezérkari tisztet, Hans Speidel tábornokot tette. ▶

▶ Hölgyeim és Uraim, minden könyvemben szerepel egy gazember, és a Rommellel kapcsolatos gonosztevő Hans Speidel, aki később odáig emelkedett, hogy a NATO szárazföldi erőinek főparancsnoka lett. Így „A róka nyoma" című könyvemben bizonyos örömmel tárom fel mindazt, amit találtam róla és az ő szerepéről Rommel halálában. Speidel 1944. április 1-jén érkezett, hogy átvegye Rommel vezérkari főnökének tisztségét. Közvetlenül Hitler Főhadiszállásáról jött, ahol Hitler kitüntette a Lovagkereszttel a Keleti Fronton a Nyolcadik Hadsereg vezérkari főnökeként kifejtett munkájáért.

Speidel intellektuálisan tehetséges, nagyon ügyes férfi volt, de nyakig benne volt a Hitler elleni összeesküvésben. Hitler megdöntését tervezte – és Rommel ezt nem tudta. **Valójában, ha közelebbről megvizsgálják a hadseregnek a Hitler elleni összeesküvésben részt vevő szárnyát, azt tapasztalják, hogy az nagyrészt olyan vezérkari tisztek összeesküvése volt, mint amilyen Stauffenberg, Fromm tábornok, és így tovább. A vezérkari főnökök voltak azok, akik összeesküdtek, anélkül, hogy a feljebbvalók valójában tudták volna, hogy mi folyik, és a vezérkari főnökök voltak azok, akik később megvádolták feljebbvalóikat összeesküvéssel. Pontosan ez az, amit úgy találtunk, hogy megtörtént Rommel tábornaggyal.**

Mialatt Speidel és társai összeesküdtek, Rommel tábornagy azzal volt elfoglalva, hogy előkészítse Franciaországot a közelgő szövetséges invázióra. Ahogy naplójából tudjuk, szinte minden nap kiautózott a tengerpartra felügyelni a védelmi előkészületeket.

De Rommel dilemmája az volt, hogy hol várható az invázió. Egyrészt ott volt Adolf Hitler, aki 1944. március 10-én azt mondta neki és más nyugati parancsnokoknak, akiket összehívott Obersalzbergben, hogy az invázió a következő két hely egyikén fog bekövetkezni: vagy Normandiában, vagy közel Nagy-Britanniához. Hitler azt mondta: majdnem biztos benne, hogy a szövetségesek Normandiában kezdik meg az inváziót, és természetesen teljesen igaza volt. Ugyanakkor a Vezérkar ezt mondta: **„Führerem, egyáltalán nem Normandiában fognak partra szállni, hanem Pas de Calais-nél. Ott a legrövidebb az út hossza: mindössze 20 mérföld."**

Más szóval, a Német Vezérkar azt mondta Hitlernek, hogy a britek és az amerikaiak a lehető legrövidebb tengeri utat választják, majd egyenesen a Ruhr-vidék felé fordulnak. És Hitler azt válaszolta: **„Nem, ők nem ezt teszik, ők a kerülő utat választják. Elsőként elfoglalják Cherbourgot, és a Cotentin-félszigetet partraszállási bázisul használják."**

Így Rommel a két nézet között habozva megerősítette a Hetedik Hadsereget, ahogy a Führer parancsolta, és megerősítette a Tizenötödik Hadsereget Pais de Calaisban, ahogy Speidel vezérkari tiszt és a Német Vezérkar parancsolta.

1944 júniusa körül a Hitler-ellenes összeesküvők Párizsban elhatározták, hogy itt az ideje megpróbálni megnyerni bizonyos neveket a puccs számára. 1944. július 9-én azt üzenték Cesar von Hofacker alezredesnek, Karl Heinrich von Stülpnagel adjutánsának, hogy beszélgessen el Rommellel. Miután Hofacker visszament Párizsba, Rommel a vezérkara felé fordult és ténylegesen ezt mondta: „Különös beszélgetés. Sem vezetni, sem követni nem lehet őt." Így egy angol tiszt beszélhetett volna, de a valóságban ez az, amit Rommel mondott a vezérkarának.

Hofacker ugyanis nagyon gondterhelt volt. Ő csupán alezredes volt a Német Légierőnél, mégis megpróbálta megnyerni Rommel tábornagyot, az egyik legfőbb nemzetiszocialistát, Hitler egyik legfontosabb tábornokát egy Hitler-ellenes összeesküvés számára.

Ezért Hofacker semmit sem mondott kifejezetten, hanem csupán általánosságokban beszélt. De az emberi természet márcsak ilyen. Amikor Hofacker visszament Párizsba, azt mondta Stülpnagel katonai kormányzónak, aki benne volt az összeesküvésben: **„Megnyertem őt. Ő a mi oldalunkon tűz és láng. Teljesen megnyertem Rommelt. Nem lehet visszatartani."** Mindezt azért tudjuk, mivel ismerem, hogy mit mondott később Stülpnagel erről.

De látható, hogy milyen végzetesen kezdenek sötét felhők gomolyogni Erwin Rommel tábornagy eljövendő karrierje fölött!

A szövetségesek inváziója 1944. június 6-án kezdődött. Hölgyeim és Uraim, itt nem szándékszom belemenni a részletekbe azzal kapcsolatban, hogy az erre vonatkozó információt hogyan tapogatták le a németek. 1944. június 1-jén a Német Titkosszolgálat figyelmeztetett, hogy az invázió 24 órán belül meg fog történni, attól számítva, hogy a BBC egy bizonyos üzenetet sugároz: Paul Verlain költeményének második sorát. Az információ teljesen pontosnak bizonyult.

1944. június 5-én este 9 óra 15 perckor a BBC-ben elhangzott pontosan ez a sor. Miután a Tizenötödik Hadsereg titkosszolgálati tisztje megtudta ezt a rádiólehallgató tisztjeitől, telefonált a Hetedik Hadsereg titkosszolgálati tisztjének. A Hetedik Hadsereg ezt mondta: „Nem tudjuk, mi a teendő. Nem kaptunk utasítást Rommel B Hadseregcsoport-beli vezérkarától." A Tizenötödik Hadsereg telefonált a B hadseregcsoportnak. Staubwasser ezredessel, a G-2-essel, vagyis titkosszolgálati tiszttel sikerült beszélni Rommel vezérkarától. Staubwasser ezt jelentette Speidelnek: **„Tábornok úr, azt az értesítést kaptuk, hogy a BBC egy üzenetet sugárzott, ami azt jelenti, hogy az invázió 24 órán belül elkezdődik."** Speidel ezt mondta: **„Óh, telefonáljon Rundstedtnek Párizsba, és kérdezze meg, mit tanácsol."** Rundstedt főhadiszállása Párizsban azt válaszolta: Ne csináljanak semmit sem!

A Tizenötödik Hadsereg maximális riadókészültségbe helyezkedett, mivel a saját körzetén belül így kellett tennie. A Hetedik Hadsereg Normandiában riadókészültségen kívül maradt. Speidel és társasága ezen az estén egy kis vendégeskedést tartott bizonyos Hitler-ellenes összeesküvőkkel, mivel az „Öreg Ember", Rommel, néhány nappal korábban hazament szabadságra Németországba, miután Berlin biztosította, hogy az inváziós veszély nem fenyeget.

Mivel Rommel hazalátogatott Németországba, Speidel volt a főnök, és ő az összes összeesküvőt meghívta egy esti italozásra. Sok bort és sok konyakot ittak aznap éjjel. Ezt azért tudjuk, mivel birtokomban van Ruge tengernagy privát naplója, aki Rommel vezérkarának tengerészeti tisztje volt. Ő a rövid, titkos naplójában leírja, hogy aznap este Speidel főhadiszállásán italoztak, és hajnali 1 órakor mentek lefeküdni, noha az első hírek a tömeges normandiai ejtőernyős invázióról már megérkeztek. Speidel azt mondta: „jelentéktelen", és mindannyian mentek lefeküdni.

Reggel 6 óra körül a dolgok kezdtek feszültté válni, mivel további figyelmeztetések érkeztek egész Normandia területén végrehajtott ejtőernyős invázióról, máshonnan pedig álejtőernyők landolásáról, és mihelyt hajnalodni kezdett, hatalmas inváziós flotta vált láthatóvá a horizonton. Speidel érdektelen maradt. Három évtizeddel később meglátogattam Speidelt, és mindezt elé tártam. Ezt mondtam: „Speidel úr, olvastam a Tizenötödik Hadsereg parancsnokló tábornokának, von Salmuth tábornoknak privát iratait – az özvegye átadta nekem a naplóját –, és ő leírja, hogy június 6-án reggel 6 óra 45 perckor a Tizenötödik Hadsereg vezérkari főnöke telefonbeszélgetést folytatott a Normandiában levő Hetedik Hadsereg vezérkari főnökével, és utóbbi beszélt a horizonton látható inváziós flottáról. És a Tizenötödik Hadsereg ezt mondja a Hetedik Hadseregnek: **„Igen, de bizonyos hajók ténylegesen támadják a tengerpartot? Jöttek bizonyos partraszálló erők?"** A válasz: **„Nem, csupán a horizonton láthatók, és kezdenek tüzelni felénk." „Nagyszerű, ha az invázió még nem kezdődött el, és nincsenek partraszálló erők a tengerparton, akkor ez azt jelenti, hogy az invázió máris kudarcot vallott"** – és ahogy Salmuth tábornok írja a naplójában: **„Ezután visszafeküdtem az ágyba."**

Felolvastam ezt Speidel tábornoknak bonni otthonában és azt mondtam: **„Tábornok Úr, feltételezem, hogy Ön is visszafeküdt, amikor megkapta ezeket a jelentéseket."** És ő azt felelte: **„Irving Úr, Önnek igaza lehet."** Mivel Speidel vezérkarának hadi naplójában három és fél órás időtartamra hirtelen megszakadnak a bejegyzések, nyilvánvaló, hogy ők mindannyian reggel 6 és 9 óra között ágyban voltak ezen a reggelen, mintha egyáltalán semmi sem történt volna.

Mi történt? Az történt, hogy mire Speidel felkelt, már száz tank a szárazföldön volt, százezer ember támadta a tengerpartot, és a Hetedik Hadsereg ellen hatalmas támadást intézett az angol–amerikai inváziós erők kezdeti hulláma. Ekkor már az inváziót gyakorlatilag lehetetlen volt elhárítani.

Rommel délelőtt 10 órakor kapta meg a hírt Ulm melletti herrlingeni otthonában. 700 kilométert kellett autóznia vissza a főhadiszállására. Amire este 10 óra tájt odaért, a csata már elveszett. Már nem győzhetett, de egy hatalmas csatát folytatott. Azok, akik követték a normandiai inváziós küzdelmet, tudni fogják, hogy mindkét oldalon bátran küzdöttek. Caen-nél egy áttörési kísérlet végett, ahol Montgomery azt a feladatot kapta, hogy nyomuljon előre a városon keresztül és létesítsen mögötte egy hídfőt, több mint 2000 bombázót küldtünk a német frontvonal 1 kilométerének bombázására. Nos, képzeljék magukat a német gyalogság, vagy a 88 milliméteres légelhárító ágyúkkal rendelkező tüzérség helyébe, akik egy frontvonalat tartanak a tankokkal szemben, és közben 2000 ellenséges bombázó száll föléjük és támadja 1 négyzetkilométeres területen a frontvonalukat. És a britek mégsem tudtak áttörni.

Ez volt a Goodwood-akció 1944. július közepén. Ők voltak azok a katonák, akiket Rommel képezett ki és küldött harcba. Megdöbbentő veszteségeket szenvedtek, de amikor a bombázás befejeződött, az életben maradt német katonák, akik közül sokan 15, 16, 17 éves fiatal fiúk voltak, előbújtak a törmelékek közül, felállították az ágyúkat, amelyek felborultak a harc során, és tüzelni kezdtek, mielőtt az első brit tankok előre gördültek volna. A britek nem tudták áttörni a német vonalakat.

Az amerikaiak megpróbálták ugyanezt a Cobra-akció keretében az arcvonal feléjük eső végén: a német front 1 négyzetkilométerét ismételten elárasztották bombákkal a Flying Fortress-ek, Lancasterek és Liberátorok – ez volt az egyetlen út, ahol végül sikerült áttörni július végén. De a közbeeső időben a következő történt: 1944. július 17-én Rommel a front mögött a nagy, nyitott sportkocsihoz hasonló Horch autójában utazott, amikor egy brit Spitfire alászállt a felhők közül és tüzet nyitott az útra. A sofőrje halálosan megsebesült, az autó az útról egy árokba rohant, majd egy fának ütközött. Rommel elvesztette az eszméletét, súlyosan megsérült.

Amikor egy nap múlva magához tért, egy francia kórházban volt, és egy francia orvoscsoport látta el. Aggódtak az életéért: négyszeres koponyatörést szenvedett. Néhány nap múlva evakuálták egy hátországi kórházba.

Folytatjuk

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

ÜNNEP AZ ODÚBAN

Sorozatban vetítik a Jud Süss című antiszemita filmet Budapesten

Népszabadság – Varsányi Gyula – 2008. július 12.

Ahogy a zsidók látták

Ha valaki azt mondta volna nekem húsz éve, hogy egy dohos, ronda és zsúfolt pinceodúba illegális vetítésen láthatom 2008 nyarán, Budapesten a náci ideológia egyik legpocsékabb végtermékét, a Jud Süss című filmet, azonnal a pszichiátriát javaslom neki. De akkor, sok baljóslat között, erre azért senki sem gondolt.

A Gede testvérek, akik saját vállalkozásban, szakmányban terjesztik nálunk a náci és újnáci ideológiát, a Jud Süss nyilvános DVD-vetítéséhez nem tudtak nagytermet bérelni (a Magyarok Háza és az újpesti katolikus kultúrház még időben észbe kapott), ezért saját, Hegedűs Gyula utcai pincéjükben rendezik meg a több napon át (ma este is) tartó vetítéssorozatot.

Ezer forint a belépő. Aki korábban megvette, azt telefonon értesítették, hol lesz végül a vetítés. Csütörtök este gyülekezik az úri közönség – csupa rendesen öltözött férfi és nő, bőrfejű, gárdistaforma egy se. Sokan ismerősként üdvözlik egymást. A kemény magot persze a Kossuth téri „szabadságharcosok" adják, nekik fönntartott helyek járnak. A familiáris hangulat inkább kerületi párttaggyűlésre emlékeztet. Nyilas párttaggyűlésre.

– Szerinted fordítani fogják?

– Tudom is én. Mért, te nem tudsz németül?

– Mért, te tudsz?

– Hát azt, hogy ja, meg nicht, meg bitte.

– Nem számít. A zsidókat úgyis fölismerjük.

A hirtelen támadt kis probléma hamar megoldódik, amint Hitler és Goebbels kedvenc antiszemita mozidarabja fakón ugyan, de vadonatúj magyar föliratttal jelenik meg a projektorról. Megismerkedünk az idiótának ábrázolt, 1733-ban hivatalba lépett Károly Sándor württembergi herceggel és ördögi démonával, Joseph Süss-Oppenheimer zsidó pénzemberrel. A hercegnek pénzre, Süssnek hatalomra van szüksége, hogy kiszipolyozza a keresztényeket (az erre irányuló szándékokat persze mindig ki is mondják a filmen). Mindkettő teljesül, miután Károly Sándor mindenható bizalmasává, miniszterévé teszi a pénzembert, aki adókat vet ki, sanyargatja a népet, erőszakoskodik.

– Mind ilyen! – kiabál be a nézők közül egy asszonyság. Többen helyeselnek.

A herceg mellett működő nemesi tanács elöljárói – mind hájas, tohonya – nem mernek szembeszállni a kegyenccel. Csak Sturm tanácsos titkára, lányának a vőlegénye lázong a zsidó ellen – ő a filmben a nácik ifjúideálja. Süss megerőszakolja a tanácsos lányát, aki a folyóba öli magát.

– Rohadék! Rohadék! – ordítják erre innen is, onnan is. A hangulat forrósodik.

A miniszter azt tanácsolja a hercegnek, törje le a zúgolódást, menessze a tanácsot, váljék egyeduralkodóvá. A tanácsosok észbe kapnak, határozottan lépnek föl, mire a herceg szívrohamot kap. Süsst bíróság elé állítják, kivégzik. Korabeli szokás szerint magas bitófára húzzák föl fémkalitkában, amelynek alját kinyitják, és ekkor feszül meg nyakán a hurok.

Tetőpontjára hág a hangulat az odúban. Kitör a taps, a tetszésnyilvánítás. Ordítoznak.

– Mindet így kéne elintézni, de sajnos a Kossuth téren nincs ilyen bitófa!

– Nem baj, majd ácsolunk nekik, ne félj!

A többségnek láthatóan tetszett, amit látott. Már magukat ünneplik, azt, hogy itt vannak, hogy ezt megcsinálták. „A zsidó összeesküvés ellenére" – ahogy az egyik Gede diadalittasan mondja. Alig látok olyat, aki csöndben megy a kijárat felé. Ott fönn a szokásos estét éli a város. Európában.

Én meg arra gondolok, ezek az emberek nem tudják, nem is akarják tudni, hogy a történet a valóságban egészen másként zajlott le, mint ahogy a nácik a filmjükön 1940-ben beállították. Süss Oppenheimer a „kapitalizmus szellemét" képviselve gazdasági-pénzügyi reformokat vezetett be Württembergben, többek között új adórendszert, ami a nemesek ellenállásába ütközött. Végül koholt vádak alapján ítélték el. (Erről éppen az e heti HVG-ben olvashatók részletek.) Stuttgart vezetése tíz éve komoly történeti-levéltári kutatások alapján rehabilitálta Süsst. Aki ott jár, keresse meg a teret, amelyet engesztelésül és mementóként elneveztek róla.

De mit mondjunk azoknak, akik még mindig Goebbelsnek hisznek?

A JUD SÜSS – JELENSÉG

A baloldali liberális sajtó és politikusok hisztériázása – úgy tűnik – nem ismer határokat.

„Közösség *elleni izgatás miatt feljelentést tesz az SZDSZ XIII. kerületi frakciója amiatt, hogy az elmúlt napokban többször is levetítették Angyalföldön a Jud Süss című, egyik „leggyomorforgatóbb" náci propagandafilmet – közölte Szabadai Viktor, a kerületi SZDSZ-frakció vezetője csütörtökön Budapesten."*

Érdekes, hogy hasonló hatásokat ért el nálunk a film, jelentős világnézeti különbségeink ellenére. Az én gyomrom is többször megfordult, miközben figyelemmel kísérhettük a zsidó térnyerés, gátlástalanság, aljasság, törtetés és kegyetlenség kitűnő adaptációit.

A mozi – minden ellentétes híreszteléssel szemben – történelmi eseményeket dolgozott fel. A baloldal persze – szokott módján, azaz hazugul – azonnal működésbe lépett. Ilyeneket mondtak::

– *Csak egy regény eltorzítása*

– *Aránytalanul kiemelt negatív tulajdonságok egy személybe sűrítve, primitív náci propaganda*

– *Gyűlöletkeltő, antiszemita*

És a legszebb:

– *Csapnivaló, pocsék film, mely a csak egy kicsit is önálló gondolkodásra képes emberből a kívánt primitív érzelmekkel szemben éppen az ellentétes hatást váltja ki.*

(Ebben az esetben viszont érthetetlen, hogy miért hisztériáznak miatta, ahelyett, hogy egyenesen propagálnák?)

A liberálisok kedvenc, jól bevált retorikai fogása ez egyébként. Egész egyszerűen úgy állítják be a tényeket (itt most a filmben szereplőket), mintha azok a teljes abszurditást jelenítenék meg, és kifejezetten csupán egy szélsőjobboldali, „náci" elme és propaganda irreális szüleményei lennének. Ezen aztán jó néhányszor fel is horkannak. Hol elszörnyedve, és megdöbbenve, hol elgondolkodva és elkeseredve az „emberi gyűlölködés kifogyhatatlanságán", hol felháborodva és fejeket követelve, mondván: *„mert hiszen azért, még az ilyen felvilágosult humanistáknak is mint mi, a türelmünk véges". Szóval* „már csak a vak nem látja, hogy itt bizony antiszemita pogromok vannak készülőben", hiszen már „tombol" is az antiszemitizmus.

Amikor az ilyen és ehhez hasonló hangvételű írásokat olvasom, mindig az az első reakcióm, hogy az illető vagy teljesen hülye, vagy szemrebbenés nélkül hazudik. Sajnos valószínűbb az utóbbi variáció. Pedig a hülyéket még mindig jobban elviselem, mint a hazugokat. Egyrészt az utóbbi akaratlagos, másrészt az előbbin talán még lehet segíteni.

Ennek a hazudozásnak több oka is lehet. A két legvalószínűbb az, hogy:

- az érintett maga is zsidó (ismerve a különböző sajtóorgánumok faji összetételét, erre igen nagy esély van),
- az illető egyszerűen csak „filoszemita", ráadásul gondosan ügyel arra, hogy ne harapjon kenyéradó gazdái kezébe.

Igen kínos lehet – legalábbis, normális ember ezt gondolná – úgy hazudozni, hogy közben a hazudozó tisztában van vele, hogy van egy réteg – történetesen mi, akiket szélsőjobboldalnak szokás nevezni –, amelyik birtokában van az igazságnak.

Mindez persze az ilyen publicisták jelleméről is sok mindent elárul. Persze nem különösebben meglepő módon, hisz' ők épp olyanok, mint akik mögé fölsorakoznak, mint amit képviselnek.

Aki a hazugság szolgálatára adja a fejét, aki a hamisság védelmére esküszik fel, az bizony egész életében hazudozhat. A hazugok persze úgy gondolják, hogy ez megtérül, így találják meg a számításukat. Rövid távon ez minden bizonnyal igaz is.

Az egyik ilyen nevetséges rágalom és hazugság az volt, hogy a film történelmietlen, és hamis módon mutatja, hogy a zsidó rabbi a csillagokból jósol. A HVG. újságírója rögtön meg is kereste Radnóti Zoltán rabbit (valamiért napi kapcsolatban vannak), aki elmondta, hogy a Tóra szigorúan tiltja a csillagjóslást. Itt megint nem tudok másra gondolni: a HVG újságírója vagy ennyire képtelen arra, hogy értelmezze a látottakat, vagy megint csak szemrebbenés nélkül hazudik.

– Ugyanis a filmben a rabbi valójában megtagadja a csillagjóslást, amire a Jud Süss felkéri, helyette csak valami homályos hablatyot hajlandó előadni, amiben a herceg jelmondata is szerepel.

A zsidó hazudozással ellentétben egyébként a film nem Lion Feuchtwanger történelmi regényének elferdített változata, hanem pont fordítva: Lion Feuchtwanger írta meg a jól ismert, negatív történelmi személyiség, Josepf Süss-Oppenheimer eszményívé stilizált történetét Süss megítélésének enyhítése érdekében.

Azt még a liberálisok sem tagadják, hogy valóban létezett ez a zsidó, aki a 18. századi württembergi hercegségben (a mai Baden-Württemberg egy részében) a pénzügyi tanácsadói szerepkörig vitte. Persze, dehogyis volt ő gonosz! Legrosszabb esetben is csak egy ellentmondásos személyiség, akit azután a „náci" film a gonoszságok egész csokrával vádolt, hogy azután Süss elítéltetése az igazságosztás tógájába öltözve jelenhessen meg.

Hát persze, milyen életszerű! Mintha csak a zsidó archetípus megtestesítője elevenedne meg előttünk az így lefestett képben.

Az MTV műsorában Ormos Mária történész pl. emígy hajol meg Süss zsidó intellektuális nagysága előtt: „mégiscsak *rendkívüli személyiség lehetett, hiszen az akkori törvények, és hatályos rendelkezések értelmében még csak nem is élhetett volna ott, nemhogy bejáratos legyen az udvarba, és a hercegség pénzügyi tanácsadójának posztjáig juthasson".*

Tehát „rendkívüli személyiség" lesz valaki, ha aljassággal, korrupcióval, zsarolással, csalással, fondorlattal, a törvények kijátszásával magas pozícióba juttatja magát. **De – mondják – értsük már meg: ez akkoriban másképpen nem is volt lehetséges!**

Én nem most láttam először a filmet, de már az első alkalommal is az volt a véleményem, hogy páratlanul zseniális alkotás. Egy valóságos történet a maga mikrokörnyezetében tökéletesen mutatja be azt a folyamatot, amelynek során a zsidó térnyerés napjainkra globálissá vált. Esetükben a pénzszerzés módja mindig és mindenütt az ügyeskedés, a kizsákmányolás, de sohasem a munka.

A lényeg: az összeharácsolt pénz, a kincsek mértéktelen felhalmozása, majd ennek a vagyonnak a gátlástalan felhasználása nagyra törő terveik érdekében.

Ahogyan a jellemében gyenge herceget megkörnyékezi a zsidó Süss, amikor biztosítja róla, hogy az ő anyagi segítségével az összes fényűző, nagyzoló, élvhajhász elképzelését és vágyát megvalósíthatja, mintha csak a mai politikai „elitünket" láttam volna, azzal a különbséggel, hogy ők már időközben – ennek a generációkat átívelő zsidó ármánynak köszönhetően – olyan függőségi viszonyba kerültek, hogy „politikájuk" elmaradhatatlan részévé vált a zsidók előtti szabályos hajbókolás.

A film készítői is nyilván tisztában voltak vele, hogy nem egyetlen személy a felelős a Württemberget sújtó minden rosszért. (Egyébként az ilyen állítás is hamis lenne, hiszen a herceg karaktere nem kevésbé visszataszító, mint Süssé.) A film műfaja nem az egyszerű elbeszélés, hanem – pl. a Mein Kampfból is jól ismert – folyamatosan ismétlődő jelenség drámai történetbe sűrítése, hogy ez által könnyebben és mélyebben érthető legyen a nagyközönség számára. Ezt a feladatot kitűnően sikerült megoldania, szóval a film minden egyes jeleneténél az első gondolatom ez volt: IGAZ!

Tehát, most már lássuk be: antiszemita! Szabad ugyanis zsidó témájú regényeket írni, filmeket készíteni – sőt, ez a szakmai előmenetel, egzisztencia szempontjából kifejezetten előnyös lehet! – persze néhány aprócska előfeltétellel: Ti. a zsidók mindig jók, mindig áldozatok, sohasem gonoszak és sohasem vétkesek! Mert ellenkező esetben már démoni, ördögi, primitív és érzelemvezérelt antiszemitizmusról van szó! Aki ti. eretnek módon esetleg egy zsidóról – hát, még ha többről – rántja le a leplet, vagy fogalmaz meg velük kapcsolatban egy kritikát – az ugyebár antiszemita!

Nagy szörnyülködés kísérte a tapsvihart, ami a film végén, ill. az előtt nem sokkal, a zsidó Süss kivégzésén kitört. Persze furcsa lehet – leginkább annak, aki nem volt ott, vagy nem látta a filmet – a közönség ilyen reakciója egy kivégzés láttán.

Csakhogy ezt a tapsvihart másfél óra korrupció, aljasság, visszaélés, igazságtalanság – és sorolhatnám még mai társadalmunk nyomasztó kísérőjelenségeit – előzte meg, megtorlatlanul. Majd jött a végkifejlet, és e fojtogató légkörnek a végére tett pontot a negatív főhős kivégzése, aki valóban egy személyben testesítette meg mindeme rosszat a rendezői koncepció szerint.

Az üzenete ez: Megtisztítottuk a társadalmat mindattól, ami a károtokra van, ami belőletek él, miközben mégis a létetekre tör, aljasul. Mi tagadás, felszabadító érzés volt, és egyfajta „gyermeki lelkesedés" tapsoltatta meg velünk azt az ***igazságszolgáltatást,*** ami a valóságban egyelőre ténylegesen csak álom marad.

Magyarán: **Az igazságérzet tapsolt, nem pedig a vér szomjúhozása!**

Végvári Levente Attila

TALMUDI GONDOLKODÁS ÉS CSELEKVÉS A „JUD SÜSS”-BEN

Mind az 1940-ben a Német Birodalomban bemutatott „Jud Süss” című filmnek, mind pedig Lion Feuchtwanger hasonló című regényének történelmi esemény a magva. Az 1730-as években Württemberg hercegség élén valóban Karl Alexander herceg állt, akinek a pénzügyminisztere valóban a Joseph Süss-Oppenheimer nevű zsidó volt, aki nem hallgatott atyai barátaira és életmódjának kérkedő pompájával kivívta magának mind a nagyurak, mind a közemberek haragját. Ez a kérkedő zsidó, aki második ember volt a württembergi tartományban, mintegy fél évszázaddal a zsidókat emancipáló francia forradalom előtt, a bíróság ítélete alapján valóban akasztófán fejezte be az életét.

Ezekben nincs semmi eltérés a regény és a film között. De az, ha egy művészi alkotásnak (legyen az film vagy regény) a magva, az alapja történelmi tény, egyáltalán nem jelenti azt, hogy abban az alkotásban minden részlet, minden epizód történelmi tény: Az utóbbiak a műfaji követelményeknek megfelelően a regényíró, illetve a film forgatókönyve szerzőjének képzeletében születnek. Ez önmagában véve nem jelent szükségszerű hamisítást: a kiszínezés bőven belefér az írói, művészi szabadságba, ha egyébként nem mond ellent a kétségtelen történelmi tényeknek. Ebben az esetben nem mondható tehát, hogy az 1940-es „Jud Süss” film (rendezte: Veit Harlan) meghamisította Feuchtwanger regényét, mert a film célja nem az volt, hogy a regényt filmre vigye, hanem a XVIII. sz-i német történelemnek egy mozzanatát dolgozta fel.

Egészen más kérdés a regény és a film alkotójának szándéka, eszmei mondanivalója, s ebből a szempontból valóban szöges ellentétben áll egymással ez a két alkotás, mert a bemutatott cselekmények *értelmezése* ellentétes a két alkotásban.

Feuchtwanger regényében Süss-Oppenheimer az eszének, ügyességének, rátermettségének köszönheti meggazdagodását és hatalmát, míg a filmben uzsorával, csalással és a tartomány kárára szerzi meg ugyanezt. A regényben nagyrészt férfiúi, szexuális vonzerején alapulnak nőügyei, szexuális kalandjai, míg a filmben Oppenheimer a zsarolástól sem riad vissza, hogy a férje szabadon bocsátásáért nála rimánkodó fiatalasszony testét megszerezze. A regényben a kivégzésekor nem mutat félelmet, a filmben az egykor teljhatalmú pénzügyminiszter gyáván az életéért könyörög.

A regény és a film között tehát olykor az eseményekben is van különbség, de a fő eltérést a két alkotó világnézete közötti különbség okozza. A regény alkotójának világnézete nyilvánvalóan az utilitarizmus és a hedonizmus (a haszonelvű és élvezetelvű világszemlélet) keveréke: mindaz jó, mindaz pozitívum, ami anyagi hasznot hajt, a hatalomra jutást segíti, bármilyenek az eszközök, amelyek a pénz, illetve a hatalom megszerzését előmozdítják. Úgyszintén mellékes e világnézet számára, hogy milyen módon, milyen körülmények között jut valaki szexuális élvezethez, vagy hogy ki a szexuális partner; a fő az, hogy az illető elérje a célját. S aki az anyagiak, a hatalom és a szexualitás vonalán sikeres, az feltétlenül pozitív személyiség, akinél a cselekedetei erkölcsi vonatkozását fel sem kell vetni.

A film alkotója nyilvánvalóan nemzetiszocialista meggyőződésű, aki világnézetéből következően szemben áll az utilitarista és hedonista világszemlélettel. A nemzetiszocialista számára az uzsora és a szexuális deviancia feltétlenül erkölcstelenség. Nem ítéli el a nemzetiszocializmus magát a meggazdagodást és a hatalom megszerzésére irányuló törekvést, valamint a szexualitást, hanem mindezeket – az általános keresztény erkölcsi felfogáshoz hasonlóan – eszközöknek tekinti a magasabb értékek szolgálatában, és megszerzésüket, valamint birtoklásukat csakis erkölcsileg megengedhető eszközök által gondolja erkölcsösnek. A nemzetiszocialista számára a főleg uzsora, csalás és megtévesztés által meggazdagodott Süss-Oppenheimer nem ügyes, rátermett és okos üzletember, hanem aláváló, hitvány, mások gyengeségeit kihasználó lény; nem azért, mert zsidó, hanem azért, mert mások kárára gazdagodik meg. A nemzetiszocialista számára Süss-Oppenheimer nem nőket meghódítani képes, hős szerelmes férfi, hanem a nők testét a maga élvezetvágyának kielégítésére felhasználó, majd a nőket eldobó, s ugyanakkor a férje sorsáért aggódó hitvesi szeretetet aláváló módon zsarolásra használó gazfickó, aki nem azért ellenszenves, mert zsidó, hanem azért, mert ahelyett, hogy igazi férfi lenne, hím vadállat.

Nem igaz tehát, hogy ez a film természeténél, lényegénél fogva gyűlöletet kelt a zsidó nép ellen. Elsősorban nem általában a zsidókról, hanem egy konkrét zsidóról, annak bűneiről van szó, akinek gondolkodásmódja és tettei szöges ellentétét jelentik a nemzetiszocialista és általában a keresztény eszményeknek. Ezeknek bemutatását helytelennek tartani ugyanolyan struccpolitika, mint amilyen a bolsevizmus idején például Szamuely Tibor bűnei bemutatásának tilalma volt. Aki a „Jud Süss” film bemutatásában általános zsidóellenes uszítást láttat, ahelyett, hogy elhatárolódna az erkölcstelen magatartástól, akaratlanul is általános zsidó sajátosságoknak tekinti a filmben látható gazdasági és szexuális gaztetteket – s ez által nem a film, hanem a filmet uszítással vádoló ember vagy megnyilatkozás kelt általában gyűlöletet a zsidók iránt!

Minthogy minden egyes ember szabad akarattal rendelkező, erkölcsileg felelős lény, senki sem válik *szükségszerűen* Süss-Oppenheimerré. De a herceg kegyeit élvező zsidó pénzügyminiszter szinte klasszikus tükörképét mutatja – nem a zsidónak, mint olyannak, hanem – *a talmudi gondolkodásmódnak és cselekvésnek.* És ez a talmudi gondolkodás és cselekvés nemzetiszocialista és keresztény szemmel nézve nem lehet más, mint idegen, visszataszító borzalom!

Lássuk ennek a talmudi mentalitásnak néhány jellemző, a filmben megjelenő vonását!

1) A talmudi gondolkodás a gojt a zsidóhoz képest alsóbbrendű lénynek, csak mintegy látszat-embernek tekinti, ennélfogva a talmudista önmagát a gojhoz képest végtelenül okosnak, leleményesnek tartja, akinek minden képessége és joga is megvan ahhoz, hogy a goj naivitását, jóhiszeműségét (a Talmud szemével nézve ostobaságát) kihasználja. Ez a gondolkodás nyilvánul meg Süss-Oppenheimer uzsora-technikájában és fondorlatos hatalomra törésében. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy csak a talmudista lehet uzsorás, de tény, hogy a Talmud szokásos interpretációja felmentést, öntudatot, biztatást ad a goj becsapására. A talmudista büszkén, bűntudat nélkül zsarolja a népet.

2) A talmudi gondolkodás a nőt a férfinél alsóbbrendű lénynek tekinti. Ebből következik, hogy a nő a talmudista számára csak a férfi élvezetvágyának kielégítésére szolgál. Ennek logikus következménye a mindent elborító túlzott erotika, amelynek semmi köze az igazi szerelemhez, az igazi emberi érzésekhez, és ami jellemzi Süss-Oppenheimernek a filmben a nők iránti magatartását, illetve a nőkkel való bánásmódját. Természetesen túlfűtött erotikával bőven találkozhatunk a gojok világában is, de e területen a talmudi jellegzetesség: ami a goj számára szégyellnivaló bűn vagy emberi gyarlóság, az a talmudi gondolkodás számára büszkeségre és kérkedésre alkalmas siker.

3) A „Jud Süss” filmnek rendkívül figyelemre méltó epizódja az, amelyben Karl Alexander herceg jósoltat magának a rabbival. A rabbi húzódozik, hisz tudván tudja, hogy a szent iratok nem adnak alapot a megrendelt, asztrológiai látszatú jövendölésre, de Süss-Oppenheimer erősködésére, miután a herceg előtt nyíltan kijelenti, hogy a csillagok állása alapján nem tudhatni a jövőt, azonnal hozzáfűzi: „aki mer…”. Ezzel azt a látszatot kelti, mintha ennyit mégis a csillagokból olvasott volna ki, de ugyanakkor betű szerint – úgy véli a rabbi – mégsem csalt. Kifejezetten nem állította, hogy az „aki mer, az nyer” bölcsességét a csillagok konstellációjából merítette…– Megtéveszteni a gojt, de úgy, hogy mégse kelljen viselni önmaguk előtt a szent írásokkal való üzérkedés ódiumát – színtiszta talmudista taktika, amely ugyanakkor bemutatja a talmudista gondolkodásnak az okkultizmus – és általában az ősi kabbalista hagyományokkal rokon – ezoterika iránti affinitását is.

4) Az előbbi sajátosság, a talmudi ezoterika aprópénzre váltása, szervesen kapcsolódott egy másik talmudi vonáshoz: a beszéd csűrés-csavarásához. Ez lényegében azonos az ókori szofisták megtévesztési technikájával, akik az athéni piacon azt az ajánlatot tették a járókelőknek, hogy adott mennyiségű drachmáért bármilyen tetszőleges tételt bebizonyítanak, és a kétszereséért az előbbi tétel ellenkezőjét is. Ezek a szofisták gojok voltak, vagyis a beszéd csűrés-csavarásának, a beszéddel való megtévesztésnek a bűnét gojok is elkövették (az ilyen hibás, megtévesztő okoskodást nevezzük szofizmának), de a csalásuk tényét eltitkolták, azon voltak, a csalás ne tudódjék ki. Ettől a talmudista megtévesztő beszéd abban különbözik, hogy a talmudista elkövetők utólag dicsekednek vele, hogy milyen ügyesen megtévesztették, „megvezették” a buta gojt…

Erre a talmudista beszédmódra szemléletes példa a filmben az a mód, ahogyan a kovács kivégzésére utaló, indulatos „gyilkosok” kijelentésből egy joginak álcázott eljárás keretében a kijelentést tevőre „rábizonyítják”, hogy ő voltaképpen felségsértő, és akár halállal is büntethető. (Újabb keletű példák bőven találhatók a sztálini kirakatperek, valamint a magyarországi „népbírósági” politikai büntető ítéletek indoklásaiban…)

5) A talmudi gondolkodás cselekedetre váltói minden korban (Magyarországon főleg 1990 után) sűrűn hangoztatták, hogy „nem akarnak hősök lenni”, hanem olyan világban akarnak élni, ahol nincs szükség hősökre… Ez természetes következménye a lényegileg utilitarista-hedonista talmudi gondolkodásmódnak: ennek a világnézetnek a követői elvszerűen irtóznak mindentől, ami áldozattal jár. Természetesen a gojok is igyekeznek elkerülni a felesleges (és főleg értelmetlen, céltalan) kellemetlenségeket, és számos esetben nem képesek emberi gyarlóságuk folytán vállalni a testi-lelki gyötrelmeket és a vértanúságot. Még olyankor sem, amikor a szenvedést és a halált csak becstelenség árán lehet elkerülni, de a goj minden időben magasabb erkölcsi szintet képviselőnek tartotta azt az embert, aki nagyobb kincsnek tartotta a becsületét, mint az életét, aki inkább vállalta a halált, mint hogy elárulja társait vagy a hazáját, és az, aki félelemből vagy kényelemszeretetből erre nem volt hajlandó, gyarlónak vagy éppen bűnösnek érezte magát. A nem-talmudista hősi életszemlélet szuggesztív kifejezését láthatjuk Petőfi Sándor „Ha férfi vagy” című versében:

„Százszor inkább éltedet
Tagadd meg, mint magad,
Hadd vesszen el az élet,
Ha a becsület marad.”

Ennek ellenkezőjét, a hősiség fordítottját mutatja Süss-Oppenheimer a kivégzésekor, amikor égen-földön minden vagyonát odaígérve, gyáván és értelmetlenül (mert abszolúte reménytelenül) rimánkodik életéért. Ő, aki mások haláláért felelős, aki mások életét tönkretette, aki mindenki másnál gazdagabb volt, nyomorultul hal meg… Akaratlanul is eszünkbe jut az ősi figyelmeztetés: „Így múlik el a világ dicsősége.”

A „Jud Süss” című film nemcsak Oppenheimer bűneit mutatja meg, hanem Karl Alexander herceg emberi hibáit is. Ha nincsenek a nőkkel kapcsolatos és egyéb költséges, bűnös szenvedélyei, hitelezőjéből, Süss-Oppenheimerből sohasem vált volna Württemberg hercegség népnyúzó pénzügyminisztere. De Karl Alexander hercegnek a saját szenvedélyei fontosabbak voltak, mint a népe üdve, amire pedig esküt tett. Süss-Oppenheimert nem a saját gyakorlati okossága, nem a leleményessége, hanem Karl Alexander jellemtelen, korrupt mivolta juttatta olyan helyzetbe, ahol volt alkalma bűneit elkövetni.

Az a tény, hogy a talmudista bűnök mellett a goj herceg bűnei is megjelennek a filmben, világos bizonyítéka annak, hogy a film nemzetiszocialista alkotóinak célja nem a zsidók elleni gyűlölet felkeltése volt. A film alkotói azt akarták, hogy a német nép lelkiismeretvizsgálatot tartson, és minden egyes német távol tartsa magától azokat a hibákat, amelyek a herceget korrumpálták, zsarolhatóvá és saját pénzügyminisztere játékszerévé tették. S ha minden nem-talmudista levonja a filmnek ezt a tanulságát, akkor jobb lesz a világ, és a jövő emberének nem kell átélnie azokat a kínokat, amelyeket Württemberg népe szenvedett el az 1730-as években.

(T.T.J.)

Egy fiú küzdelme apja becsületéért

Wolf Rüdinger Hess:

ÉDESAPÁM, RUDOLF HESS ÉLETE ÉS HALÁLA

(Bemutatva videón a 11. IHR-konferencián, 1992-ben)

Amikor édesapám 1941. május 10-én Skóciába repült, három és fél éves voltam. Ennek következtében nagyon kevés személyes emlékem van az ő szabad életéről. Egyik ilyen: emlékszem, hogy kihúzott a kerti medencéből. Más alkalommal sikoltoztam, mert egy denevér valahogyan bejutott a házunkba. Még mindig emlékszem vigasztaló hangjára, miközben a denevért az ablakhoz vitte és kibocsátotta az éjszakába.

Az ezt követő években csak apránként tudtam meg, hogy ki volt az édesapám, és mi volt a szerepe a történelemben. Lassanként megértettem azt a mártírsorsot, amit elszenvedni kényszerült Berlin-Spandauban, a Szövetségesek Katonai Börtönében 40 éven keresztül – ami fele egy emberéletnek.

Gyermekkor Egyiptomban és Németországban

Édesapám 1894. április 26-án született az egyiptomi Alexandriában. Fritz Hessnek, egy megbecsült jómódú kereskedőnek első gyermekeként. A Hess-család élete megtestesítője volt az akkori Német Birodalomban tapasztalható jólétnek, állandóságnak és magabiztosságnak: mindannak, ami Anglia és más nagyhatalmak részéről félelmet és ellenségeskedést váltott ki.

Fritz Hessnek impozáns, gyönyörű kertes háza volt a Földközi-tenger partján. Családjának, amely Wunsiedelből jött a Fichtel-hegység vidékére, volt egy másik háza is, ti. a bajorországi Reicholdsgrünben, ahol általában a nyári szünidőt töltötték. E gazdagság forrása a Hess & Co. kereskedelmi cég volt, amelyet Fritz Hess az apjától örökölt és sikeresen vezetett.

Legidősebb fia, Rudolf az alexandriai Protestáns Iskola növendéke volt. Úgy látszott, hogy a jövőjét meghatározta a családi hagyomány és erőskezű apja: reá várt az örökség és a cég tulajdonjoga, és minden arra mutatott, hogy ennek megfelelően kereskedő lesz, noha a fiatal Rudolfot nem nagyon vonzotta ez az életforma.

Ehelyett a tudományok vonzották: elsősorban a fizika és a matematika. Ezekben a tantárgyakban kitűnt tehetségével, amikor Bad Godesberg egyik középiskolájának volt a tanulója 1908. szeptember 15. és 1911 Húsvétja között. Érdeklődése ellenére édesapja arra ösztökélte, hogy fejezze be középiskolai tanulmányait egy vizsgával, ami lehetővé tette, hogy a svájci Neuchatelben a Kereskedelmi Főiskola hallgatója legyen, amelynek elvégzése után szerződtetett alkalmazott lett egy hamburgi kereskedelmi vállalatnál.

Frontszolgálat

E jól megalapozott terveket hamarosan fel kellett adni. Az első világháború 1914-es kezdetén a család Bajorországban töltötte a nyári szünidőt. A 20 éves Rudolf Hess habozás nélkül önkéntesként jelentkezett a bajorországi tüzérségnél. Nemsokára áthelyezték a gyalogsághoz, és 1914. november 4-én sebtében kiképzett katonaként megkezdte frontszolgálatát. Részt vett a Somme melletti első ütközet lövészárok-küzdelmeiben.

Az akkori legtöbb német fiatalhoz hasonlóan Rudolf Hess lánglelkű hazafiként ment a frontra. Németország ügyét messzemenően lelkiismereti kérdésnek érezte, teljesen igazságosnak tartotta, és meggyőződése volt, hogy ez a harc az angol–francia ősellenség vereségével fog végződni. Hat hónapos frontszolgálat után édesapámat címzetes őrvezetővé léptették elő. Beosztottjai iránt példamutatóan bajtársias volt: mindig önként és elsőként jelentkezett rajtaütő és felderítő őrjáratokra. A szögesdrótok, lövészárkok és gránáttölcsérek közötti véres csatákban kitűnt vidám lélekjelenlétével, bátorságával és merészségével.

1917-ben hadnaggyá léptették elő. De nagy árat fizetett ezért a „karrierért”: 1916-ban súlyosan megsebesült, majd 1917-ben megint, amikor egy puskagolyó átfúrta a bal tüdejét.

Egy megalázó és bosszúálló béke

A frontszolgálat viszontagságait és sebesüléseit elszenvedő Rudolf Hesst 1918. december 12-én – vagyis a megalázó Compiegne-i fegyverszünet után – „gondoskodás nélkül elbocsátották az aktív katonai szolgálatból Reicholdsgrünbe”, ahogy a hivatalos katonai nyilvántartás meglehetősen nyersen megállapítja. Vagyis fizetés, nyugdíj, illetve rokkantsági járadék nélkül szerelték le.

A család már a háború alatt elvesztette jelentős vagyonát a brit kisajátítás következtében. Most a Német Birodalom első világháborús veresége gyökeres, sőt katasztrofális változásokat eredményezett a Hess-család életében.

Mindazonáltal Rudolf Hess számára sokkal nagyobb csapást jelentett az a gyászos sors, amelyet hazája a vereség és a forradalom következtében elszenvedett, mint egyéni balszerencséje. A fegyverszünet ellenére a győztes hatalmak fenntartották az éhínséget előidéző blokádjukat Németország ellen egészen a Versailles-i békeszerződés 1919. júniusi aláírásáig. Maga a békeszerződés alig volt több, mint egy bosszúálló „megsemmisítő béke”, amelyet a győztesek diktáltak, s amelyet a Birodalmi Gyűlés csak tiltakozással és a további erőszakkal való fenyegetés hatására fogadott el.

Philipp Scheidemann, a szociáldemokrata birodalmi kancellár egyik – azóta híressé vált beszédében – 1919. május 12-én kijelentette:

„...Engedjék meg, hogy minden taktikai megfontolást mellőzve szóljak. Arról a vaskos könyvről folyt a vitánk, amelyben a cikkelyek százai így kezdődnek: ‘Németország lemond’. Ez a gonosznak legkegyetlenebb és leggyilkosabb eszköze, amely által egy nagy népet kínzás és zsarolás révén saját hitványságának elismerésére kényszerítenek. Azt kívánják, hogy ez a nép fogadja el rabszolgaságát és kiszolgáltatottságát. Ez a könyv nem válhat a jövő törvényévé... Kérdem Önöket: ki az a tisztességes ember – még csak nem is úgy mondom, mint német, hanem mint tisztességes ember, aki meg akarja tartani egy szerződés feltételeit –, aki képes alávetni magát ilyen feltételeknek? Mely kéz ne száradna el, amely alávetné önmagát és minket ilyen bilincseknek? Mi több, minden erőnkkel a nemzetközi kapitalizmus számára kellene robotolnunk, dolgoznunk: ingyen kellene dolgoznunk az egész világ számára!

...Ha ezt a szerződést tényleg aláírják, nem egyedül Németország holtteste marad a Versailles-i csatatéren. Mellette ugyanilyen nemes holttestek hevernek majd: a nemzetek önrendelkezési joga, a szabad népek függetlensége, a hit azokban a magasztos eszményekben, amelyek zászlai alatt a szövetségesek – állítólag – harcoltak, és elsősorban a hit egy szerződés feltételeihez való hűségben.”

Scheidemann szavai nem hagytak kétséget aziránt, hogy a „jaj a legyőzötteknek” elv értelmében a Szövetséges és Társult Hatalmak kormányai Németországnak, mint egy sikeres és egységes népnek a létét vonták kétségbe. Ahogy a kor messzire látó politikusai helyesen megállapították, a „Weimari Köztársaság” (1919–1933) alkotmánya valójában nem az volt, amit a Német Parlament 1919. augusztus 11-én formálisan elfogadott. Azt inkább az 1919. június 28-i Versailles-i békeszerződés kényszerítette rá Németországra. E szerződés következményeképpen a „Weimari Köztársaság” számos kormányának ugyanazzal a megoldhatatlan problémával kellett elkerülhetetlenül szembesülnie. Minden egyes kormány arra volt kötelezve, hogy végrehajtsa a szerződés számtalan elnyomó, pusztító feltételét, és mindegyiküknek úgy kellett működnie, mint a győztes hatalmak „ügynökének”. Így mindegyik kormány elkerülhetetlenül hitelképtelenné tette magát a nép szemében, amelyet képviselt, és ezért egyfajta politikai öngyilkosságot követett el.

Találkozás Hitlerrel

Mindazonáltal volt olyan politikai vezér, aki elszántan megfogadta, hogy sohasem engedi magát és pártját megzsarolni. Ez az ember Adolf Hitler volt, pártja pedig a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt. Számos néptársához hasonlóan édesapámat is megdöbbentették és mélységesen megrendítették a Németországban kialakult viszonyok. Elhatározta, hogy harcolni fog a Versailles-i „diktátum” ellen. A frontról való visszatérése után Münchenben leírhatatlan, katasztrófális állapotot talált. Legtöbb bajtársához hasonlóan 1914-ben azért jelentkezett önkéntesnek, hogy harcoljon egy szabad, erős és büszke Németországért. Most, 1919-ben a 25 éves ifjúnak azt kellett tapasztalnia, hogy Bajorországban a kommunisták és zsidók által vezetett „Tanácsköztársaság” gyakorolja a hatalmat. Az ő szemében a katonai vereség nemzeti katasztrófához vezetett.

Egyik unokahúgához valamivel később írt levelében szemléletesen jellemezte érzéseit, amelyek abban az időben eltöltötték:

„Tudod, mennyire szenvedek egykor büszke nemzetünk jelenlegi helyzete miatt. Zászlónk becsületéért olyan viszonyok között harcoltam, ahol a velem egykorú férfi természetes kötelessége harcolni, ahol a körülmények a lehető legrosszabbak voltak: mocsokban és sárban, Verdun, Artois poklában és másutt. Tanúja voltam a halál borzalmának minden formájában, napokon keresztül súlyos bombatámadásban volt részem: olyan lövészárokban aludtam, amelyben egy-egy fél francia holttest feküdt. Éheztem és szenvedtem, mint minden frontkatona. És mindez hiábavaló volt: az otthoni jó emberek szenvedésének nem volt semmi értelme? Tőled tudom, hogy nektek, asszonyoknak mit kellett átélnetek! Nem, ha mindez hiábavaló lett volna, még ma is szégyellném magamat, hogy nem eresztettem golyót a fejembe azon a napon, amikor közzétették a szörnyű fegyverszüneti feltételeket és azok elfogadását. Egyedül abban a reményben nem tettem ezt, hogy ilyen vagy olyan módon még tehetek valamit a végzet megváltoztatásáért.”

Ettől kezdve az a meggyőződés töltötte el, hogy „meg tudja változtatni a végzetet”, és az az elhatározás, hogy e meggyőződésnek megfelelően fog cselekedni. 1918–19 telén a kommunista zendülések által megfélemlített, a „munkás és katona szovjetek” átmeneti kormányai által meggyötört, megalázott Németországban is képes volt felismerni – elkedvetlenedése ellenére is – a nép megújulásának lehetőségét, amelyért kész volt életét is áldozni.

Mihelyt elhatározta, hogy harcolni fog a Németországot nyíltan leigázni akaró erők ellen, elkeseredése heves felháborodássá és tettekre indító haraggá változott.

Ennek következtében szinte szükségszerűen vonzódott ▶

Rudolf Hess és kisfia, Wolf Rüdinger

▶ ahhoz az egyetlen politikai erőhöz, amely – ahogy ő kezdettől fogva helyesen érzékelte – abban a helyzetben volt, hogy széttörje a német népre Versailles-ban rakott bilincseket. Más németek millióihoz hasonlóan követte ennek a mozgalomnak a vezérét, de legtöbbjüknél sokkal korábban és sokkal nagyobb odaadással tette ezt. Néptársaival együtt meg volt győződve arról, hogy igazságos ügyért küzd: Németország nemzeti jogainak visszaszerzéséért és megtartásáért a Versailles-i bilincsek széttörése révén.

A Nemzetiszocialista Német Munkáspárt (eredeti nevén: Német Munkáspárt) Münchenben 1919 januárjában jött létre. Hitler néhány hónappal később csatlakozott ehhez a párthoz, és hamarosan ő lett a legkiválóbb szónoka. 1920 májusában, a müncheni Sternecker-söröző egyik termében, ennek a kis csoportnak egyik esti összejövetelén hallotta Hess először Hitlert beszélni. Amikor aznap este hazatért a kis vendégházba, ahol lakott, lelkesen mondta a szomszéd szobában lakó Ilse Pröh-nek (későbbi feleségének):

„Holnapután velem kell jönnöd a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt összejövetelére. Egy ismeretlen valaki fog beszélni. Nem emlékszem a nevére. De ha valaki képes megszabadítani minket Versailles-tól, az ő. Ez az ismeretlen férfi fogja visszaadni becsületünket."

Édesapám 1920. július 1-én lett e csoport 16. sz. tagja. Ettől kezdve lassan, de biztosan egyre közelebb került a csoport vezéréhez. Hitler iránti lelkesedésének több oka volt. Először, ennek gyakorlati politikai okai voltak, amiket Hess egy 1921-ben írt levélben így fogalmazott meg:

„A dolog lényege: Hitler meggyőződése, hogy a (nemzeti) feltámadás csak akkor lehetséges, ha képesek leszünk a nép nagy tömegeit, különösen a munkásokat újra nemzeti öntudatra ébreszteni. De ez egyedül az észszerű, tisztességes szocializmus összefüggésében lehetséges."

Másodszor, Hess lelkesedésének személyes oka Hitler szónoki képessége volt. 1924-ben, egyik barátjához írt levelében édesapám ezt az adottságot így jellemezte:

„Nem fogsz találkozni még egy ilyen emberrel, aki egy tömeggyűlésen képes elbűvölni a legtöbb baloldali esztergályos munkást éppen úgy, mint a jobboldali vezető állami tisztviselőt. Ez az ember két órán belül elérte, hogy az ezer kommunista, aki azért jött oda, hogy megzavarja [az összejövetelt], a gyűlés végén felállt és velünk együtt énekelte a nemzeti himnuszt (mint 1921-ben Münchenben), és ez az ember három órán belül egy különleges beszédével, amelyet néhány száz iparoshoz és a miniszterelnökhöz [illetve a tartományi kormányzóhoz] intézett, elérte, hogy akik többé-kevésbé azért jöttek, hogy szembeszálljanak vele, lelkesen éljenezték vagy szótlanul csodálták."

Rudolf Hess meg volt győződve, hogy Hitlernek sikerülni fog széttörni Versailles bilincseit, majd olyan politikai irányváltozást hoz létre, ami jobb jövőt ígér.

Azon évek alatt, amíg a szavazók nagy tömegei nem álltak még mögötte, a nemzetiszocialista párt kis bajor jelenség volt, és Hitler nem játszott jelentős szerepet az országos politikában. Az első időkben még Hitler elismert szónoki képessége sem tudott változtatni ezen. Az 1924-től 1929-ig terjedő időszakban, amikor úgy tűnt, hogy Versailles ellenére a normális viszonyok visszatértek Németországba, Hitler nem volt nagyon ismert. Az egyetlen kivétel, amikor 1923-ban rövid időre közismertté válik, a müncheni november 9-i „Feldherrnhalle-menetelés" és a bajor kormány megdöntésének balszerencsés kísérlete miatt. A sikertelen puccs során édesapám három bajor minisztert foglyul ejtett. A vakmerő kísérletben játszott szerepéért Hitlert büntetésül a landsbergi erőd börtönébe zárták, ahol édesapám később csatlakozott hozzá.

Győzelem a politikai küzdelemben

A börtönben töltött idő alatt Hitler és édesapám között hűségre és kölcsönös bizalomra épülő különleges viszony jött létre, ami a későbbiekben rányomta bélyegét a pártvezetőségre. Landsbergben írta meg Hitler a közismert alapművét, a Mein Kampf-ot is. Édesapám rendezte sajtó alá a kézzel írt oldalakat, és javította a hibákat. 1924. december 20-án Hitlert amnesztiával szabadlábra helyezték. Négy hónappal később, 1925 áprilisában édesapám Hitler magántitkára lett, havi 500 márka fizetéssel.

Az 1930-as évek elején a nagy gazdasági válság hatása és a Weimari Köztársaság szétesése megalapozta Hitler 1933. januári hatalomátvételét. A nemzetiszocialista párt a jól szervezett propaganda-kampányának köszönhetően – ami a szinte katonás összetartásának és fegyelmének következménye volt – a lakosság egyre szélesebb köreiből egyre több szavazatot kapott. A munkanélküliség növekedésével egyre több munkanélküli csatlakozott a nemzetiszocialistákhoz: sokan közülük Németország nagy létszámú Kommunista Pártjából.

1933 januárjának lázas napjaiban édesapám egy percre sem mozdult el Hitler mellől. Feleségének levelet írt 1933. január 31-én, azon a napon, amikor Hitler kancellár lett. Ebben így rögzítette érzéseit a győzelem pillanatában:

„Ébren vagyok-e, vagy álmodom? Ez a kérdés ebben a pillanatban! Ülök a kancellári hivatalban a Wilhelmsplatzon. Magasabb beosztású állami hivatalnokok jönnek nesztelenül a puha szőnyegeken, hogy előterjesszenek dokumentumokat a 'birodalmi kancellárnak', aki pillanatnyilag egy minisztertanácsi ülésen elnököl és előkészíti a kormány első intézkedéseit. Az épületen kívül a tömeg türelmesen álldogál, összepréselődve és várva, hogy 'ő' elhajtson autóján. – Énekelni kezdik a nemzeti himnuszt, és 'Heil'-t kiáltanak a 'Führerre', illetve a 'birodalmi kancellárra'. Majd reszketni kezdek, és össze kell szorítanom a fogamat – éppen úgy, mint tegnap, amikor a 'Führer' a birodalmi elnökkel mint 'birodalmi kancellár' jött vissza [a tanácskozásukról], és behívott a Kaiserhof-szállóban lévő hálószobájába, miközben egy csomó vezető személyiség várt a recepciós teremben – amikor valósággá vált, amit az utolsó pillanatig lehetetlennek gondoltam.

Szilárd meggyőződésem volt, hogy – természetesen – az utolsó pillanatban minden rosszra fordul. A Főnök is elismerte, hogy rövid ideig hajszálon múlt minden a kormányban lévő öreg menyét hajthatatlansága miatt [utalás Alfred Hugenbergre, a koalíciós partnerre és a Német Nemzeti Néppárt elnökére].

Az esti fáklyás menet elhaladt a kedves öregúr [von Hindenburg] előtt, aki az utolsó SA-emberig fogadta a menetet körülbelül éjfélig... Ezután következett a Führernek szóló ünneplés, amely keveredett a birodalmi elnök köszöntésével. Órákon keresztül lökdösődtek a férfiak és asszonyok, magasba tartották gyermekeiket szemben a Führerrel, a kislányokat és a kisfiúkat, és örömtől sugárzott az arcuk, amikor felismerték 'őt' a Birodalmi Kancellária ablakában – mennyire sajnálom, hogy Te nem voltál ott!

A Főnök hihetetlen magabiztossággal viselkedik. És a pontosság!!!! Mindig néhány perccel a megbeszélt idő előtt!!! Nekem még fel kell készítenem a lelkemet arra, hogy vásároljak egy órát. Egy új korszak és egy új időszámítás köszöntött be!"

Mindez egy olyan papírlapra íródott, amelynek fejlécén ez állt: „Birodalmi Kancellária". Mindazonáltal Hess áthúzta a tollával a gótikus feliratot. Másnap a február 1. keltezésű következő levelét e szavakkal zárta: **„Remélem, hogy a győzelem felé vezető úton egy állomás véglegesen magunk mögött van. A küzdelem második, nehéz korszaka elkezdődött!"**

1933. április 21-én Hitler kinevezte Hesst a nemzetiszocialista párt helyettes vezetőjévé. Feladata lett a Führer képviselőjeként a kormányzó Párt irányítása, és a Párt nemzeti és szociális elveinek védelmezése. Nyolc hónappal később, l933. december 1-én Hindenburg birodalmi elnök – Hitler javaslatára – Hesst tárca nélküli birodalmi miniszterré nevezte ki. A háború kitörésekor, 1939 szeptemberében Hitler Göring birodalmi marsallt jelölte ki helyettes államfővé. De ez nem változtatott azon a tényen, hogy Hess maradt Hitler közeli bizalmasa: olyan ember, akiben fenntartás nélkül megbízhatott.

A háború gyülekező felhői

Az 1937-es és 1938-as év európai politikai fejleményeinek (amiknek csúcspontja az 1938-as „szudéta válság" volt) legfontosabb következménye az lett, hogy Anglia tovább erősítette kapcsolatait az Egyesült Államokkal. Roosevelt elnök az USA háborús részvételének feltételeként azt követelte Chamberlain angol miniszterelnöktől, hogy vállaljon bizonyos kötelezettségeket a politikai stabilitás területén. E kényszer hatására kötött Anglia és Franciaország katonai egyezményt 1939 februárjában. Ráadásul a két nyugat-európai demokrácia – elismervén Roosevelt igényét a világpolitika irányítására – garanciát adott Hollandiának, Svájcnak, Lengyelországnak, Romániának, Görögországnak és Törökországnak – más szóval: Németország szinte valamennyi nyugati és keleti szomszédjának. Ezeket az országokat Hitler jogos befolyási övezetének tekintette.

Ettől kezdve Anglia, Franciaország és Lengyelország – Amerika támogatásával – elhatározta, hogy Hitlernek a Versailles-i békeszerződés által kiszabott feltételekkel szemben fellépő revíziós törekvését háborús oknak (illetve ürügynek) tekinti. Még ha Hitler tartózkodott volna is a további revíziós politikától, a háború és béke kérdése már nem csupán az ő kezében lett volna.

Amikor 1939 márciusában Anglia „kitöltetlen csekk"-jellegű garanciát adott Lengyelországnak, Hitler még nem döntötte el véglegesen Lengyelország megtámadását. De minden vezető nyugati politikus tudta, hogy ez a végzetes garancia jelentős lépés a háború felé. A nyugati körök és a németországi Hitler-ellenes ellenzék fontos személyiségei valójában arra számítottak, hogy Hitler katonai akcióval fog reagálni arra a tényre, hogy Lengyelország függő helyzetbe került Angliától, Franciaországtól és az USA-tól. Azt remélték, hogy ez nemcsak a háborút fogja jelenteni, hanem Hitler bukását is. Ezt megerősíti Chamberlain 1939. szeptember 10-i naplóbejegyzése: **„Nem katonai győzelemben reménykedem – erősen kétlem, hogy az lehetséges lenne –, hanem a német hazai front összeomlásában."**

1939. szeptember 1-én a német fegyveres erők támadást indítottak Lengyelország ellen. Két nappal később Anglia

és Franciaország hadat üzent a Német Birodalomnak. Az a tény, hogy ezek a kormányok nem üzentek hadat Szovjet-Oroszországnak is, amely (az 1939. augusztus 23-i német–szovjet paktum záradékának megfelelően) 1939. szeptember 17-én megtámadta Lengyelországot, világosan mutatja, hogy a Lengyelországnak adott garanciát – éppen úgy, mint az angol–francia hadüzenetet Németország ellen – nem a Lengyelországgal való törődés motiválta, hanem az egyenesen Németország ellen irányult.

Négy héttel később Lengyelország összeomlott, és az országon Németország és Oroszország megosztozott – anélkül, hogy Nyugaton egyetlen puskalövés eldördült volna. Anglia és Franciaország semmit sem tett lengyel szövetségeséért, és most Hitler kezdett tervezni egy Franciaország elleni támadást. Ugyanakkor azt remélte, hogy Anglia békét köt vele, elismerve az újra erős Németország vezető szerepét Kelet-Európában. Azt hitte, hogy ebbe Anglia bele fog egyezni most, hogy Lengyelország összeomlott, vagy legalábbis azt követően, miután Németország legyőzi Franciaországot.

Miután látványos győzelmet aratott Lengyelország felett, a Franciaország elleni, 1940. május 10-i német támadás előtt Hitler számos komoly próbálkozást tett annak érdekében, hogy véget vessen a nyugati háborúnak. 1939. szeptember 12-i békeajánlata pl. (amelyet az a kijelentés kísért, hogy Németország az ő vezetése alatt sohasem fog kapitulálni) tapogatózás volt, amelyet Sztálin támogatott, de Chamberlain és Daladier, a francia miniszterelnök visszautasított.

Csak miután a Franciaországgal és Angliával köthető béke minden reménye szertefoszlott, adta ki a parancsot a Franciaország elleni támadásra. Ez 1940. május 10-én kezdődött, és Franciaország 1940. június 21-re összeomlott. A francia–német fegyverszünetet június 22-én ugyanabban a vasúti kocsiban írták alá, amelyben Németország aláírta az 1918. novemberi megalázó fegyverszünetet.

Senki sem látta előre ezt a gyors német győzelmet Franciaország felett. Ezen elképesztő teljesítmény eredményeként Hitler az európai kontinens urává tette magát az Atlanti-óceántól a (lengyelországi) Bug folyóig, és az Északi-sarktól Szicíliáig. De Anglia még mindig útját állta annak a célkitűzésének, hogy szabad kezet kapjon a kontinensen. Ennek megfelelően, amikor 1940 júniusában meglátogatta a sikeres német katonai hadjárat színhelyeit, Hitler még egyszer kifejezte azt az óhaját, hogy átfogó békét szeretne kötni Angliával. Ekkor határozta el a helyettese, Rudolf Hess, hogy – ha szükségessé válik – személyes erőfeszítéseket fog tenni, hogy Angliával az életbe vágóan szükséges békekötés létrejöjjön.

Repülés a békéért

Az, hogy valójában mi történt 1940 júniusa és 1941. május 10 között (édesapám ezen a napon repült egy Messerschmitt 110-en Skóciába), csak körvonalakban ismeretes, mivel a fontos brit dokumentumok még mindig titkosítottak. A Hess-iratok, amelyeket 1992 júniusában nagy beharangozással kiadtak Angliában, kiábrándítónak bizonyultak. A közel 2000 oldalon valójában semmi lényeges nem található arról a titkos kapcsolatról, amely fennállt Anglia és Németország között, az angol békepárti csoportról (amely a királyi család egyes tagjait is magában foglalta), annak Németország felé tett béke-tapogatózásáról, vagy arról a szerepről, amelyet a brit titkosszolgálat játszott a repülés előtt. Röviden: ezek az iratok semmi olyat nem tartalmaznak, amik megmutatnák, hogy édesapám miért remélte komolyan, hogy küldetése sikeresen fog végződni.

Mindenesetre annyi bizonyossággal elmondható, hogy a még mindig titkosított angol dokumentumok semmi olyat nem tartalmaznak, ami rossz fényt vetne Rudolf Hessre, vagy a német kormány akkori politikájára. Sőt, bizonyossággal megállapítható, hogy a dokumentumok, amiket az angol kormány továbbra is titkosan kezel, rossz fényt fognak egykor vetni Winston Churchill háborús kormányára. Sőt, mi több, azt állítom, hogy ezek az eltitkolt dokumentumok megerősítik, hogy Churchill meg akarta hosszabbítani a háborút, mindazzal a szenvedéssel, rombolással és halállal együtt, ami azzal együtt jár.

Egyesek talán elutasíthatják ezt a megállapítást, mint alaptalan és elfogult kijelentést. Ezért ebben a vonatkozásban szeretném idézni egy angol történész szavait, aki átfogó kutatást folytatott e félelmetes küzdelemnek éppen ezzel a vonatkozásával kapcsolatban. John Costello a „Ten Days To Destiny: The Secret Story of the Hess Peace Initiative and British Efforts to Strike a Deal with Hitler" (New York, W. Morrow, l99l „Végzetes tíz nap: Hess békeajánlatának és a Hitlerrel való megegyezés meghiúsítására irányuló brit erőfeszítéseknek titkos története") című munkájában azt a következtetést vonja le, hogy mindenképpen lehetséges lett volna befejezni az európai háborút, még mielőtt világháborúvá változik, ha a brit kormány akár a legkisebb lépést is megteszi ebben az irányban.

Rudolf Hess kihallgatása Nagy-Britanniába érkezése után

Ebben a munkában (17-19. o.) Costello a következő feltáró jellegű megállapításokat teszi:

„Amíg az angol kormány fel nem hagy jelenlegi politikájával, és ki nem adja a Titkosszolgálat történelmi archívumának fontos dokumentumait, lehetetlen megállapítani, hogy a titkos kapcsolatok Németországgal, amik nyilvánvaló szerepet játszottak abban, hogy Hess május 10-én éjjel Skóciába repült, a Titkosszolgálat sikerét jelentették-e, avagy egy balszerencsés titkos béketerv részét, ami nem állt (titkosszolgálati) irányítás alatt. Ám jelenleg is vitathatatlan, hogy a Hess-misszió egyáltalán nem Hitler rászedett helyettesének 'elmezavara' volt, ahogy élvonalbeli angol történészek még mindig jellemzik. Az újonnan napfényre került dokumentumok (közbevetőleg hozzátehetem: ezek csupán a jéghegy csúcsát jelentik) azt mutatják, hogy ez a küldetés az 1940 nyaráig nyomon követhető titkos angol és német békemanőverek egymásba fonódó láncszemeinek következménye volt. Ennek a mozaikokból összeálló képnek most helyükre kerülő darabjai a következőket mutatják: (...)

1. Hitler parancsa, amely leállította a páncélos előrenyomulást Dunkerque-nél, gondosan időzített fortélyos húzás volt: rá akarta bírni az angol és a francia kormányt a kompromisszumos békére.

2. (Churchill) háborús kormányának többsége elhatározta Gibraltár és Málta feladását, hogy cserébe megtarthassa a Birodalom feletti ellenőrzést.

3. A megrémült Roosevelt elnök titokban kanadai segítséget kért, hogy megállítsa az angolok Hitlerrel való 'puha egyezkedését'.

4. A francia vezetők 1940. május 24-én azt hitték, hogy az angolok nem fognak harcolni, hanem elfogadják azt a közös békeajánlatot, amit Mussolini 1940. május végén közvetített.

5. Churchill – és Anglia – csak azért maradt talpon, mivel a miniszterelnök kíméletlen machiavellista intrikákhoz és nagystílű blöffhöz folyamodott, hogy megakadályozza az ingatag külügyminisztert abban, hogy a háborús kormányt rábeszélje az R. A. Butler által előkészített békeegyezkedésre. Amikor Franciaország elesett, Lord Halifax államtitkára ténylegesen közvetített egy üzenetet Berlinbe: 'a nem virtuskodó józanész' azt követeli, hogy Anglia tárgyaljon Hitlerrel, és ne harcoljon ellene. (...)

6. Két nappal azután, hogy Churchill kijelentette: 'sohasem fogjuk megadni magunkat', Lord Halifax Svédországon keresztül jelezte Berlinnek, hogy az 1940. június 18-i francia fegyverszünet után Anglia békeajánlatot tesz.

7. Kennedy követ titkos kapcsolatban állt Hitler megbízottaival, akik igyekeztek véget vetni a háborúnak, noha az angol kormány azzal gyanúsította, hogy a kincstártól szerzett értesüléseit törvényellenesen arra használja fel, hogy tönkretegye a külföldi részvényeket és devizákat. (...)

8. A windsori herceg és az angol királyi család más tagjai bátorították a német reményeket, hogy végül is tárgyalni lehet majd a békéről.

9. Hess Skóciába repülésének terve a francia hadjárat utolsó napjaiban öltött formát, és Hesst bátorította az a felfedezése, hogy Anglia folytatta béketapogatózását Svájcon és Spanyolországon keresztül.

10. Az MI 5 (Angol Titkosszolgálat) észlelte Hess első békekezdeményezését, majd megtévesztő tevékenységet folytatott, hogy Hesst a Hamilton hercegen, valamint a svájci és a spanyol követen keresztül készített csapdába csalják.

11. Hess drámai megérkezése után Churchillnek nem maradt más választása: az ügyet torzítással és agyonhallgatással kellett lepleznie, annak érdekében, hogy védje nemcsak Hamilton herceget, hanem magasabb tory kollégáit is, akik még 1941-ben is meg voltak győződve, hogy Hitlerrel tisztességes béke köthető.

Több mint 50 éven át az angol titoktartás fátyla fedte és torzította a dokumentumokat. A hivatalos történészek gondosan elrejtették a kulcsfigurák szerepét az egy évig tartó erőfeszítésben, hogy Churchill háta mögött békét köthessenek Hitlerrel. Azt, hogy ez a titkos béke-összeesküvés milyen közel állt a sikerhez, azért leplezték, hogy védjék azoknak az angol politikusoknak és diplomatáknak jó hírnevét, akik azt hitték, hogy Hitler kevésbé fenyegeti a Birodalmat, mint Sztálin...

Churchillnek is meg volt a maga oka, hogy leplezze háború alatti vitáit a Konzervatív Párt más vezető tagjaival. Nem óhajtott semmi botrányt, ami sötét foltot vetne irányító tevékenységére az angliai csata alatt, és elhomályosítaná azt az 'ellenállhatatlan, fenséges, tiszta lelkesedést, ami áthatotta szigetünkön végestelen végig'.

Anglia 'legfényesebb óráját' és Churchillnek abban játszott szerepét kegyelettel őrzi az emlékezet, mint az angol történelem egyik legkiválóbb fejezetét. Az ő látnoki bátorsága teremtette meg (inkább szavakkal, mint katonai erővel) az angol népnek azt a hitét, hogy 1940-ben (a németek) megsemmisítő fölénye ellenére szembeszállhatnak Hitlerrel."

Senki sem tudja biztosan, hogy édesapám a repülésére Adolf Hitler tudtával és beleegyezésével vállalkozott-e. Jelenleg mindkét ember halott. Mindazonáltal minden rendelkezésünkre álló dokumentum arra mutat, hogy Hitler előzetesen tudott a repülésről.

Először: édesapám néhány nappal a repülése előtt magánbeszélgetést folytatott Hitlerrel, amely négy óra hosszat tartott. Ismeretes, hogy beszélgetésük közben mindketten felemelték hangjukat, és a megbeszélés végén Hitler kikísérte az előcsarnokba, csillapítólag átölelte, és ezt mondta: „Hess, te igazán makacs vagy."

Másodszor: Hess és Hitler között olyan szoros és bizalmas volt a viszony, hogy logikailag feltételezhető: Hess a háború kellős közepén nem vállalkozott volna ilyen fontos lépésre anélkül, hogy előbb tájékoztatja Hitlert.

Harmadszor: Noha a repülést követően letartóztatták Hess adjutánsait és titkárait, Hitler közbenjárt Hess családjának védelme érdekében. Utánajárt, hogy havi járadékot fizessenek Hess feleségének, és Hess édesanyjának személyes táviratban fejezte ki részvétét, amikor annak férje meghalt 1941 októberében.

Negyedszer: Az 1992 júniusában az angol hatóságok által közzétett iratok között van két búcsúlevél, amelyeket édesapám 1941. június 14-én írt, két nappal Mytchett Place-i öngyilkossági kísérlete előtt. A két levelet azután írta, hogy tudatára ébredt annak, hogy a békemisszió ja ▶

▶ véglegesen kudarcot vallott. Egyik levelet Hitlernek címezte, másikat családjának. Mindkettő világosan megerősíti azt, hogy Hitlerrel még mindig szoros kapcsolatban áll. Ha ő (az akkorra nyilvánvalóan kudarcot vallott) missziójára Hitler előzetes tudta nélkül vállalkozott volna, világos, hogy Hitlerhez fűződő viszonya már nem lett volna bizalmi viszony.

Ötödször: Ernst Bohle Gauleiter, Hess meggyőződéses, magas rangú tisztviselője, aki édesapámnak segített bizonyos iratok angolra fordításában, haláláig meg volt győződve arról, hogy mindez Hitler tudtával és beleegyezésével történt.

A történelmi dokumentumok eltitkolása

Helyénvaló, hogy néhány általános megjegyzést fűzzek az édesapám békejavaslataival kapcsolatos, rendelkezésünkre álló információval kapcsolatban. A spandaui börtönben töltött teljes 40 év alatt édesapámnak megtiltották, hogy nyíltan beszéljen a missziójáról. Ezt a „szájpecek-parancsot" nyilván azért adták, mert ő olyan dolgokat tudott, amiknek nyilvánosságra hozatala rendkívül megszégyenítő lett volna az angol kormányra, de talán az amerikai és a szovjet kormányokra nézve is.

Ennek következtében a jelenlegi történelmi kutatás továbbra is teljesen az angol dokumentumokra támaszkodik. Az angol hatóságok hírül adták, hogy a Hess-dossziéból számos dokumentum egészen 2017-ig zárolt anyag marad. Az egész anyagot oly titkosan kezelték, hogy azt valójában csupán a Churchill környezetéhez tartozó néhány személy ismerte. Hess javaslatai, tervei és ajánlatai titkosítva maradtak az archívumokban mind a mai napig. Amíg ezek a dokumentumok titkosak maradnak, a világ nem tudja meg, hogy mik voltak pontosan azok a békejavaslatok, amiket édesapám magával hozott az angol kormány számára 1941 májusában. Mindezt természetesen figyelembe kell venni édesapám történelmi jelentőségű repülőútjának bármely komoly értékelésénél.

Egy feljegyzés, amelyet 1941. június 3-án Ralph Murray, a „Politikai Hadviselés Irodájának" (egy szupertitkos angol kormányzati szervnek) tisztviselője készített Sir Reginald Leeper (a Külügyminisztérium titkosszolgálati osztályának főnöke) számára, azt jelzi, hogy Hess többet mondott, mint amit jelenleg tudunk. Ez a dokumentum sejteni engedi, hogy Cadogan államminiszter is beszélgetést folytatott Rudolf Hess-szel.

Ennek a beszélgetésnek célját és szövegét még mindig nem lehet megállapítani. A rendelkezésünkre álló információ még most sem teljes. Mindazonáltal úgy tűnik, hogy e beszélgetés során a Führer helyettese konkrétabban és részletesebben fejtette ki a javaslatait, mint bizonyos későbbi tárgyalások alkalmával.

Ezek voltak Hess javaslatai:

l. Németország és Anglia a status quo alapján világpolitikai megegyezést köthet. Ez azt jelenti, hogy Németország nem támadja meg Oroszországot, hogy saját életterét biztosítsa.

2. Németország feladja az egykori gyarmatokra irányuló igényeit, és elismeri Anglia tengeri hegemóniáját. Viszonzásul Anglia elismeri, hogy a szárazföli Európa német érdekszféra.

3. A jelenlegi katonai erőviszonyokat Németország és Anglia között a levegőben és a tengeren meg kell őrizni. Ez azt jelenti, hogy Anglia nem fogad el semmilyen segítséget az Egyesült Államoktól. Noha a szárazföldi erőkre nincs utalás, feltételezhető, hogy ezt az erőegyensúlyt ebben a vonatkozásban is fenn kell tartani.

4. A francia hadsereg és tengerészet teljes leszerelése után Németország kivonul a „Központi Franciaországból", vagyis Franciaország európai részéből. A békekötés után 5 évig a német megbízottak Francia Észak-Afrikában, és a német csapatok Líbiában maradnak.

5. A békekötés után 2 éven belül Németország csatlós államokat hoz létre Lengyelországban, Dániában, Hollandiában, Belgiumban és Szerbiában. Mindazonáltal Németország kivonul Norvégiából, Romániából, Bulgáriából és Görögországból (kivéve Krétából, amelyet német ejtőernyősök elfoglaltak 1941 májusának végén). Némi keleti, északi, nyugati és déli legömbölyítés után (Ausztria és Cseh-Morvaország nyilvánvalóan a Birodalmon belül maradt volna) Németország így elismerte volna Anglia pozícióját a Földközi-tenger keleti részében és Közép-Keleten.

6. Németország elismeri Etiópiát és a Vörös-tengert angol befolyási övezetnek.

7. Az a személy, akivel a Führer helyettese beszélt, nem volt tisztában azzal, hogy Olaszország jóváhagyta-e Hess javaslatait. Maga Hess nem beszélt erről, noha a negyedik és a hatodik pont jelentősen érintette az olasz érdekeket.

8. Rudolf Hess elismerte, hogy Hitler előzetes egyetértésével tették közzé a hivatalos „leplező történetet" Németországban arról, hogy Hess „elmezavarban" szenvedett.

Ez a békejavaslat valóban biztosíthatta volna a világbékét 1941-ben. Ha Anglia ezen az alapon tárgyal Németországgal, nem kerül sor az Oroszország elleni német támadásra – amely nem egészen három héttel később, 1941. június 22-én kezdődött –, mivel Hitler elérte volna, ami a szárazföld feletti uralomhoz szükséges. A háború befejeződött volna minden fronton.

Ehelyett, mint tudjuk, a szinte elképzelhetetlen méretű rombolást, szenvedést és halált okozó háború folytatódott, mivel a békét célzó kézfogást Churchill és Roosevelt visszautasította. Az általuk kívánt béke karthágói béke volt. Az ő háborús céljuk nem volt egyéb, mint Németország elpusztítása.

A Hamilton herceggel és Sir Ivone Kirkpatrickkel folytatott kezdeti beszélgetések után, amelyek Glasgow-ban történtek, édesapámmal 1941. június 9-én Lord Simon lordkancellár, és 1941. szeptember 9-én Lord Beaverbrook repülőgépgyártási miniszter tárgyalt. Néhány nappal később Beaverbrook Moszkvába repült, hogy ott megállapodjon a Szovjetuniónak nyújtandó katonai segítségről. Ezt a két tárgyalást nem a békevágy motiválta, hanem az, hogy minden esetleges katonai titkot kiszedjenek Hessből.

Folytatjuk

(The Journal of Historical Review, 1993. január-február

Ford.: *Tudós-Takács János)*

Emlékmű Skóciában azon a helyen ahol, Hess ejtőernyővel földet ért 1941 május 10-én

Mark Weber:

KALIFORNIAI JAPÁN TÁBOROK

A Pearl Harbor elleni japán támadást követő hónapok alatt sokan vártak egy azonnali támadást a nyugati partvidék ellen. A félelem lett úrrá az országon, és a hisztérikus ellenszenv hulláma borította el a Csendes-óceánt.

Az FBI internálás végett kezdte gyorsan összeterelni az összes „gyanús" japánt. Egyikük sem volt vádolva soha semmilyen bűncselekménnyel. Majdnem mindannyian egyszerű japán közösségi vezetők, buddhista vagy sintoista papok, újságírók, nyelvtanárok, cselgáncs-oktatók vagy munkaszervezők voltak. A japán közösségi vezetőket likvidálták egyetlen gyors akció során.

Az embereket előzetes figyelmeztetés nélkül vitték el. A legtöbb család semmit sem tudott arról, hogy miért tűntek el hirtelen hozzátartozóik, barátaik, hová vitték, vagy mikor engedik szabadon őket. Néhány letartóztatott személyt gyorsan szabadon engedtek, de a legtöbbjüket titokban elszállították az ország különböző részein működtetett internáló táborokba. Néhány család csak évekkel később tudta meg, hogy mi történt a hozzátartozóikkal. Az akció a bankszámlák befagyasztását, a közlekedés drasztikus korlátozását és más súlyos megszorító intézkedések alkalmazását is magában foglalta. De ez az FBI-akció csak előjátéka volt a későbbi tömeges kitelepítésnek.

1942. februárjában John L. De Witt altábornagy, a Nyugati Védelmi Különítmény parancsnokló tábornoka felhatalmazást kért Henry L. Stimson hadügyminisztertől „a japánoknak és más felforgató személyeknek" elszállítására a Nyugati Partvidékről. Február 19-én Franklin Roosevelt elnök aláírta a 9066. számú rendeletet, amely felhatalmazta a hadügyminisztert, illetve minden katonai parancsnokot, hogy „katonai területeket létesítsenek és elszállítsanak azokról egyes személyeket vagy mindenkit". Egy hónappal később Roosevelt elnök aláírta a 9102. számú rendeletet, amely létrehozta a Háborús Internálási Hatóságot, amely legfelsőbb szinten működtette az internáló táborokat. Roosevelt Milton Eisenhowert, a későbbi elnök testvérét nevezte ki a Háborús Internálási Hatóság vezetőjévé.

A kongresszus ellenkezés nélkül gyorsan helyben hagyta a 9066. számú rendeletet, mint 77-503. számú törvényt.

A hadsereg Kaliforniából, Washington állam egyes részeiből, Oregonból és Arizonából 1942 márciusától kezdődően mintegy 77 000 japán származású USA-állampolgárnak („Nisei") és 43 000 zömében idősebb japán állampolgárnak („Issei") a kitelepítését szervezte meg.

A Nyugati Partvidék egész hosszában poszterek jelentek meg, amelyek a japánokat a kitelepítési pontokra rendelték. „Utasítások az ÖSSZES japán származású személy számára" – olvasható a határozott hangvételű cím egy tipikus poszteren. A szöveg így hangzik: **„Minden japán személy, az idegenek és a nem-idegenek is, el lesznek szállítva kedd déli 12 óráig a fent megjelölt területekről. 1942. április 7."** (Idegennek a nem amerikai állampolgárságú személyeket tekintették – a ford.) A kitelepítendőknek azt mondták, hogy az internálásra ágyneművel és csupán kézben vihető poggyásszal jelentkezzenek. (Egy háború utáni áttekintés kimutatta, hogy az internált japánok tulajdonát képező, privát módon tárolt javaknak 80%-át „távollétük alatt elrabolták, ellopták vagy eladták".)

A Kanada nyugati partvidékén élő 23 000 japánt, akiknek háromnegyed része kanadai állampolgár volt, szintén összegyűjtötték. 1949 márciusáig, vagyis az elszállításuk után 7 éven és a háború befejezése után 3 és fél

éven át nem is engedték vissza őket Brit-Kolumbiába.

Az Amerikai Külügyminisztérium azt üzente a latin-amerikai államoknak, hogy gyűjtsék össze a japánjaikat. Az USA fizette a dél-amerikai evakuálás költségeit. Több mint 2000 japánt szállítottak legalább egy tucat dél-amerikai országból az USA-ban felállított táborokba. A legtöbb japánt Peru küldte, amely tartósan ki akarta űzni az ország területéről az összes japánt, és nem engedélyezte a háború befejezése után az USA-ban fogva tartott japánok visszatérését.

Brazília, Uruguay és Paraguay saját internáló táborokra támaszkodó programokat hajtott végre, viszont Argentína és Chile – becsületükre legyen mondva – a háború végéig nem szakították meg diplomáciai kapcsolataikat a Tengellyel, és ezt akkor is csak az USA félelmetes nyomására tették. Ennek következtében az ott élő japánokat nem is szedték össze. A Nyugati Partvidéken lezajlott evakuálás indokolása a „katonai szakszerűség" volt. Ugyanakkor ez a gyakorlat ellentmondott annak a ténynek, hogy a Hawaii-szigeteken élő japánokat tömegesen nem tartóztatták le, pedig a Hawaii-szigeteken nagyobb volt a japán invázió veszélye, mint a Nyugati Partvidéken. A Hawaii-szigeteken a lakosság 38%-a japán volt, szemben Kalifornia mindössze 1%-nyi japán lakosságával. Egy kis százalékuk kivételével a Hawaii-szigetek japánjai szabadon részt vehettek a fontos sziget gazdaságának működtetésében.

Az esetleges szabotázs és kémkedés elleni védelmet csak látszólag szolgáló evakuálás kiterjedt a csecsemőkre, az árvákra, az örökbe fogadott gyermekekre, a betegekre és az idős voltuk folytán ágyban fekvésre kényszerülő személyekre is. A kevert vérű gyermekeket, tehát azokat is evakuálták – mégpedig akkor is, ha árvák voltak –, akiknek valamelyik ősük japán volt. Karl Bendetsen ezredes, a program közvetlen irányítója, kijelentette: **„Elhatároztam, hogy ha egy csepp japán vér van bennük, táborba kell menniük."**

Meg kell jegyeznünk, hogy a Kommunista Párt tagjai a háború alatt mindvégig tevőlegesen támogatták egy olyan külföldi hatalomnak és nemzetközi szervezetnek az érdekeit, amely eltökélte, hogy megdönti az USA alkotmányos kormányát. De az amerikai kommunisták nemcsak korlátozva nem voltak, hanem nyíltan bátorították és támogatták őket.

Az USA kormánya azt mondta az amerikaiaknak, hogy az ő internáló táboraik semmiben sem hasonlítanak az európai ellenség által létesített borzalmas koncentrációs táborokhoz. A hadsereg propagandisztikus közleményei folyton úgy hivatkoztak ezekre a központokra, mint „áttelepítési táborokra" és „a menekültek menedékhelyeikre". Az Amerikai Külügyminisztérium tagadta, hogy e központok koncentrációs táborok lennének, hanem „éppen ellenkezőleg, ezek olyan területek, ahol közösségek létesültek, amelyekben a japánok megszervezhetik a maguk társadalmi és gazdasági életét, mégpedig biztonságban és nyugalomban, az USA központi hatóságainak védelme alatt". Egy propagandakiadványban, amelyet 1942. szeptemberében a Harper kiadó jelentetett meg, egy hivatalos katonai író álnevet használva azt mondta az amerikaiaknak, hogy „a japánok hosszú távon valószínűleg hasznot fognak húzni ebből a fájdalmas és lehangoló tapasztalatból".

A kormány által létesített 10 állandó internáló táborban végül 120000 japánt tartottak fogva. Tényleg koncentrációs táborok voltak ezek az internálási központok? William Denman, a Kilencedik Kerületi Fellebbezési Bíróság főbírája így jellemezte a Tule-tó melletti tábort:

„A 18 000 embert körülvevő, szöges dróttal elkerített fogolytábor a németek fogolytáboraihoz volt hasonló. Ugyanolyan tornyok voltak a katonák számára, és ugyanolyan gépfegyverek azok számára, akik megpróbálták átmászni a magas dróton.

Az épületeket a zöld hajódeszka fölé helyezett kátránypapírral fedték a magas fekvésű Tule-tó alacsony téli hőmérséklete miatt. Egyetlen szövetségi büntetőintézet nem bánik így felnőtt foglyokkal. Itt gyermekek és csecsemők is voltak.

A 14 épületből álló blokk közepén álló latrinák elérése érdekében ott kellett hagyni az állandó lakhelyül szolgáló barakkot, és oda kellett menni esőben és hóban is – ez megint rosszabb bánásmód, mint amit a börtönök nyújtanak, még ha nem is veszszük számításba a betegeket és a gyermekeket.

Így volt összezsúfolva 18 000 ember az emeletes barakkokban. A szövetségi börtönök celláiban nem volt ilyen zsúfoltság." (Weglyn, 156. o.)

A hadsereg 6 tankot és egy katonai rendőri zászlóaljat (899 közlegényt és 31 tisztet) alkalmazott a kaliforniai Tule-tó melletti tábor őrzésére. Több tábornak áram alatti kerítése volt, aminek nem volt sok értelme, mivel minden tábor kivétel nélkül lakatlan vidéken, illetve távoli, elhagyatott területen volt elhelyezve. Minden tábornak voltak kereső fényei, amelyek éjjel a lakott terület fölött mozogtak.

Az internáltak több tucatját agyonlőtték vagy megsebesítették. Nyolc foglyot az őrök lőttek le. A japánokat olykor ok nélkül brutálisan megverték vagy súlyosan megsebesítették. A Tule-tó melletti táborban az őrök az internáltakat baseball-ütőkkel verték.

Amikor a japánok tiltakozó tüntetést szerveztek a kaliforniai Manzanar táborban, a katonák könnygáz gránátokat dobtak a tömegbe, és azok felrobbantak. Egy internált azonnal, egy másik később meghalt, kilencen megsebesültek. Néhány japán öngyilkosságot követett el kétségbeesésében, de sokkal több ember halálát gyorsította meg a kemény bánásmód.

Gyakran három nemzedék élt együtt egyetlen, csupasz, 6,4 X 7,6 méteres (kevesebb, mint 50 négyzetméternyi) alapterületű helyiségben, amely egy „családi lakosztályt" sűrített magába. Az egyetlen berendezési tárgy egy függő villanykörte volt, kivéve, ha az internáltak maguknak egyéb bútordarabokat is készítettek. Bizonyos táborokban a családokat lóistállókban helyezték el, amelyekben a bűz nyomasztóvá vált a nyári hőségben.

Minden bemenő és kimenő levelet cenzúráztak. Minden belső kommunikációt szigorúan ellenőriztek. A japán vallás gyakorlását, nyilvános összejöveteleken pedig még a japán nyelv használatát is betiltották.

Az internáltakat arra kényszerítették, hogy tisztelegjenek az amerikai zászlónak, amerikai hazafias dalokat énekeljenek, és nyilvánítsák ki hűségüket „az egy, oszthatatlan nemzet iránt, amely mindenki számára biztosítja a szabadságot és igazságosságot".

E rasszista elnyomás egyik legfontosabb vonatkozása az a tény, hogy ez nem fasiszta, ill. jobboldali militaristák műve volt, akikről a liberálisok propagandája azt harsogja, hogy állandóan ők állnak az ilyen tettek mögött. Ezzel szemben ezt olyan emberek támogatták, igazolták és bonyolították le, akik közismerten a liberalizmus és a demokrácia támogatói voltak.

Figyelembe véve, hogy napjainkban szinte egyöntetűen elítélik a japánok egykori internálását, nehéz megérteni, hogy miként kaphatott ez oly szilárd támogatást abban az időben. Miként az egyik szerző rámutat, a hatalmas akciót **„a tábornokok kezdeményezték, a Hadügyminisztérium polgári vezetői tanácsolták, rendelték el és felügyelték, az elnök adott rá felhatalmazást, amelyet azután jóváhagyott a Kongresszus, helyesnek ítélte a Legfelsőbb Bíróság és támogatta a nép".** (Ten Broek, 325. o.)

Úgy látszik, hogy az első nyilvános felhívás a japánok internálására 1942. január elején John B. Hughes, a Mutual Broadcasting Company rádió-kommentátora részéről történt. Nem sokkal később Henry McLemore, a Hearst Újság hírügynökségi rovatvezetője ezt mondta olvasóinak:

„Amellett vagyok, hogy a Nyugati Partvidéken minden japánt azonnal el kell szállítani az ország belsejében lévő helyre. Egyáltalán nem a hátországnak valamilyen szép helyére gondolok. Tereljék őket össze, szállítsák el őket, és adjanak nekik lakhelyet a terméketlen pusztaságban. Legyenek meggyötörtek, sebesültek, éhezzenek, távolítsák el őket teljesen…

Ami engem illet, én gyűlölöm a japánokat. És ez vonatkozik valamennyiükre." (Ten Broek, 75. o.)

Leo Carillo, a népszerű filmszínész ezt a táviratot küldte a kongresszusi képviselőjének:

„Miért várnak addig, amíg (a japánok) csinálnak valamit, mielőtt mi cselekszünk?... Távolítsák el őket a Nyugati Partvidékről az ország belsejébe… Legyen szabad sürgetnem Önt Kalifornia népe biztonságának érdekében, hogy kezdődjön el azonnal az akció." (Ten Broek, 77. o.)

1942. februárban a Nyugati Part kongresszusi képviselőinek egy küldöttsége levelet küldött az elnökhöz, amelyben kérték „a japán származású összes japán személy azonnali elszállítását a Csendes-óceán partvidékéről… közülük az idegeneket és az amerikai állampolgárokat egyaránt".

Fletcher Brownon, Los Angeles „reformista" polgármestere, Lincoln születésnapján mondott rádióbeszédében, Dél-Karolinához szólva „beteges szentimentalizmussal" vádolta azokat, akik panaszkodnak az USA-ban élő japánokat ért igazságtalanságok miatt. Azt mondta rádióhallgatóinak, hogy ha Abraham Lincoln élne, összeszedné „azokat, akik amerikai földön születtek, de titkos módon a Japán Birodalom iránt elkötelezettek".

„Semmi kétség aziránt, hogy Lincoln, a barátságos modorú férfi, akinek az emlékére csaknem szenthez illő tisztelettel tekintünk, rövid úton összeterelte volna a japánokat, és olyan helyre szállította volna őket, ahol nem tudnak ártani" – mondta Brownon a hallgatóinak.

Walter Lippmann, az ország valószínűleg legbefolyásosabb liberális újságírója, erőteljesen támogatta a tömeges evakuálást a februári cikkében, amelynek a címe ez volt: „Az Ötödik Hadoszlop a Partvidéken". Konzervatív ellenfele, Westbrook Pegler egy hasonló cikkel néhány nappal később követte őt.

Pearl Harbor után mindössze 1 héttel John Rankin, Mississippi kongresszusi képviselője azt mondta a Képviselőházban:

„Amellett vagyok, hogy fogjanak el most minden japánt Amerikában, Alaszkában és a Hawaii-szigeteken, helyezzék őket koncentrációs táborokba, majd szállítsák vissza őket Ázsiába, mihelyt lehetséges… Ez faji háború, ami a konfliktus csendes-óceáni oldalát illeti… A fehér ember civilizációja került összeütközésbe a japán barbarizmussal… Mindegyiküket meg kell semmisíteni… Átok rájuk! Szabaduljunk meg tőlük most!" (Ten Broek, 87. o.)

Egy másik kongresszusi képviselő a japán férfiak kötelező sterilizálását javasolta.

Mindezek a politikusok teljes összhangban voltak a népi érzelmekkel. Közvetlenül Pearl Harbor után a japánokat kizárták a különböző munkásegyesületekből. 1941. december 8. és 1942. március 31. között a japánellenes harag 36 rendőrségi esetet, közöttük 7 gyilkosságot eredményezett. 1942 márciusában egy országos közvélemény-kutatás azt mutatta, hogy a megkérdezettek 93%-a támogatta a nem amerikai állampolgár japánok kitelepítését. Miközben 59% óhajtotta az USA-ban állampolgársággal rendelkező japánok elszállítását, csak 25% helytelenítette azt.

Sok idegennek minősülő Japánban született bevándorló azért nem válhatott az USA állampolgárává, mert úgymond továbbra is elkötelezettek a Japán Birodalom iránt, jóllehet évtizedek óta az USA-ban élt (Issei). Ugyanakkor nem történt említés arról a tényről, hogy a sokáig érvényben lévő amerikai törvény megtiltotta nekik, hogy megszerezzék az USA-állampolgárságot. Ezt a törvényt csak 1952-ben helyezték hatályon kívül!

A háború óta az a mítosz terjedt el, hogy a befolyásos rasszista japánellenes csoportok eszközölték ki az evakuálást, hogy eltávolítsák gazdasági vetélytársaikat. De az igazság egészen más. Noha számos fehér kis üzletember tényleg sürgette az evakuálást, a nagy üzleti érdekeltségek nem. Fontosabb tény, hogy a japánok olyan időpontban lettek evakuálva, amikor az ország hajlandó volt támogatni bármilyen intézkedést, amelyre a szövetségi kormány felhatalmazást adott a háború megnyerésének nevében.

A tény az, hogy a japánokat a koncentrációs táborokba nem a Nyugati Partvidék rasszistáinak egy olyan csoportja küldte, akik a maguk gazdasági előnyeiket keresték, hanem a liberális demokraták által támogatott népszerű, hatalommal rendelkező kormány. Azok listája élén, akik nemcsak a programra való felhatalmazásért, hanem annak működésben tartásért is felelősök, maga Franklin Roosevelt elnök áll.

Santa Anita-i japán internáló tábor Kaliforniában

Mielőtt az elnök kiadta a 9066. számú rendeletet, Francis Biddle igazságügyminiszter azt mondta Rooseveltnek, hogy a biztonsági érdekek nem igazolják a japánok evakuálását. Az igazságügyminiszter hivatala is megállapította, hogy a tervezett evakuálás megsértené az Alkotmányt.

James J. Martin professzor, a rangidős amerikai revizionista történész, a letartóztatási **programot „az Alkotmány olyan nagy mértékű megsértésének” nevezte, „amely felülmúlja az összes alkotmánysértést az USA kezdetétől napjainkig”** (Weglyn, 67. o.).

Roosevelt felhatalmazást adott egy olyan akcióra, támogatott és fenntartott egy olyan akciót, amelyről tudta, hogy rasszista és ordítóan alkotmányellenes. De ez csupán egyik kiemelkedő példája volt annak a durva képmutatásnak, amely ezt az embert uralmának egész ideje alatt jellemezte.

De Witt tábornok, az evakuálás végrehajtásáért felelős katona kijelentette:

„A háborúban, amelybe most beléptünk, a faji affinitásokat nem szüntette meg a bevándorlás. A japán faj ellenséges faj, és noha számos második és harmadik generációs japán született az USA földjén és szerezte meg az amerikai állampolgárságot, ’amerikanizálódott’, faji sajátosságait tekintve hígítatlan maradt… Ebből az következik, hogy az életbe vágóan fontos csendes-óceáni partvidéken nagyjából több mint 112 000 japán származású potenciális ellenség tartózkodik ma.”

Henry L. Stimson hadügyminiszter tömörebb volt: **„Faji jellemvonásaik olyanok, hogy nem érthetünk velük egyet, illetve nem bízhatunk meg még azokban a japánokban sem, akik állampolgáraink.”**

Egy másik, liberális nézeteiről közismert ember, aki támogatta az evakuálás, ill. internálás végrehajtását, John J. McCloy hadügyminiszter-helyettes volt. Négy éven át összekötő volt a Hadügyminisztérium és a táborokat működtető Háborús Internálási Hatóság között. A háború után fő megbízottnak nevezték ki Németország számára. Mint legfőbb polgári szövetséges megszállási hivatalnok, azért dolgozott, hogy demokratikus kormányzási formát kényszerítsen rá a legyőzött német népre.

A Nyugati Védelmi Különítmény polgári csoportjának főnöke és az Igazságügyminisztérium felé összekötője Tom Clark volt, aki később igazságügyminiszter és az USA Legfelsőbb Bíróságának liberális feje lett. 1966-ban bevallotta: **„Sok hibát követtem el életemben, de kettőt nyilvánosan beismerek. Az egyik a részvételem 1942-ben a japánok Kaliforniából történő kitelepítésében, a másik a Nürnbergi Per.”** Abe Fortas volt egy másik liberális, a Legfelsőbb Bíróság későbbi tagja, aki csatlakozott a japánok internálását sürgető kampányhoz.

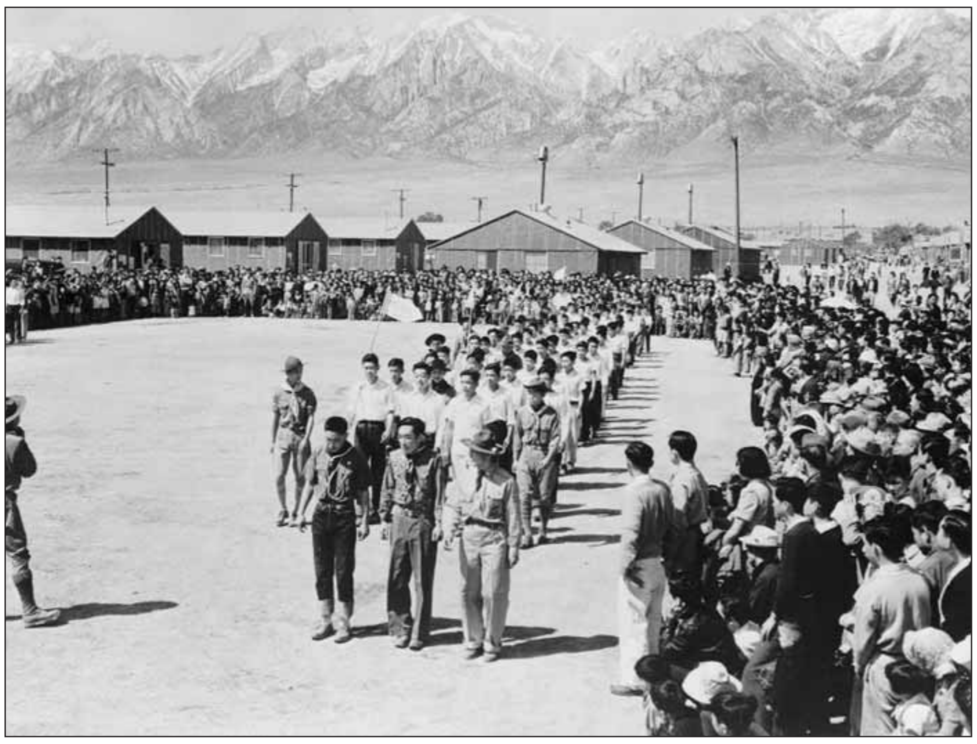
A kitelepítésnek talán legmeglepőbb támogatója Earl Warren volt. Későbbi, hangadó liberális politikusi életútját figyelembe véve a sors iróniája, hogy mindenki másnál jobban irányította a népi érzelmeket a japánok internálásának támogatására. Mint Kalifornia legfőbb ügyésze népszerű rasszista érzéseket támogatott, nyilván politikai karrierjének biztosítására. Kiemelkedő tagja volt a xenofóbiás **„Az Arany Nyugat bennszülött fiai” nevű szervezetnek, amely arra kötelezte el magát, hogy Kaliforniát megtartja annak, „ami mindig is volt, s aminek maga az Isten szánta, a fehér emberek Paradicsomának”.** A „bennszülött fiúk” azért dolgoztak, hogy „megvédjék Kaliforniát a békés japán („sárga”) bevándorlóktól és fehér kollaboránsaiktól”.

1942 februárjában Warren egy speciális Kongresszusi Bizottság előtt tett tanúvallomást a japán kérdésről. Ebben az évben később megpályázta a kaliforniai kormányzóságot, és kormányzóvá is választották. A Bizottság előtt hamisan azt vallotta, hogy a japánok „beszivárogtak minden stratégiai pontra a tengerparti és a völgyben lévő megyéinkbe”. Az egyik legmeglepőbb logikai bravúrként, amire képes volt valaha is egy ügyvéd, Warren legközelebb azt állította: **„való tény, hogy mindeddig egyetlen japán sem követett el semmilyen hűtlen cselekedetet, de bizonyíték van arra, hogy ilyet szándékoznak tenni a jövőben!”**

Később, amikor a kormány kezdte elengedni azokat a japánokat, akiknek a lojalitása gyanún felül állt, Warren kormányzó tiltakozott: minden japánt, akit így elengedtek, ki kell utasítani Kaliforniából, mint potenciális szabotőrt. Earl Warren rájátszott a populista rasszizmusra, további politikai karrierje érdekében. Később, mint a Legfelsőbb Bíróság feje, ő elnökölt a tökéletesen liberális „Warren-bíróság” fölött, amely megnyitotta a faji „egyenlőség” és az 1954-es Brown-döntést követő, precedens nélküli faji káosz korszakát.

Miután a japánokat evakuálták, nagyon kevesen kívánták őket vissza. **Elsie Robinson újságíró úgy fenyegetőzött, hogy „elvágja a torkát” minden evakuáltnak, aki visszamerészel jönni. Clair Engle kaliforniai képviselő kijelentette: „Nem akarjuk, hogy ezek a japánok visszatérjenek Kaliforniába, és minél inkább meg tudunk szabadulni tőlük, annál jobb.”** Egy Los Angeles-i újság által végzett közvélemény-kutatás 1943 végén azt mutatta, hogy a kaliforniaiak 10:1 arányban ellenzik, hogy a japán származású állampolgárok a táborokból valaha is visszatérjenek a normális életbe.

A kitelepítési program befejezését követő 6 hónap alatt a Nyugati Partvidék lakosai mintegy 30 támadást intéztek a visszatérő foglyok ellen. Fresno és más helységek közelében éjszakánként lovasok lőttek be az újonnan visszatért családok otthonaiba. Japánellenes szervezetek jöttek létre északnyugaton és Kaliforniában. Az evakuálásnak gyakorlatilag nem volt ellenzéke. J. Edgar Hoover, az FBI

Japán internáltak a Manzanar-i táborban

főnöke, erőteljesen tiltakozott a program ellen. Az az ember, akit a liberálisok úgy ócsároltak, mint a reakció és a kezdődő amerikai fasizmus megszemélyesítőjét, úgy gondolta, hogy a kitelepítési hisztéria „elsődlegesen a nyilvános politikai nyomáson és nem tényszerű adatokon alapul”. Azt mondta, hogy az FBI tökéletesen képes a továbbiakban a kevés számú gyanúsított megfigyelésére. (Weglyn, 284. o.)

Culbert L. Olson, liberális kaliforniai kormányzó, Warren elődje, speciális ok miatt ellenezte a programot. Azt javasolta, hogy internálás helyett a felnőtt japán férfiakat fogják be az állami vezetés alatt álló munkatáborokban aratásra. Culbert attól félt, hogy ha a japánokat eltávolítják az aratástól, elkerülhetetlenül elözönlik az országot a feketék és a kínaiak (Weglyn, 94. o.).

Talán az egyetlen tisztességes személy ebben az egész történetben Norman Thomas amerikai szocialista vezér volt. Ő legalább nem volt képmutató, ha ugyan nem ténylegesen hős. Thomas szókimondóan és hatékonyan vezette azt a mozgalmat, amelynek az volt a célja, hogy Amerikát távol tartsa a második világháborútól. Ő volt az egyetlen országos hatású személyiség, aki hevesen ellenezte a kitelepítési programot. Ellenezte az Amerikai Polgárjogi Unió politikáját, amelynek ő volt a társalapítója. Ez az Unió úgy döntött, hogy az elnöknek joga van kitelepíttetni a japánokat: **„Ami talán ugyanolyan baljóslatú, mint maga a kitelepítés, az az, hogy ezt az eljárást általánosan azok fogadják el, akik büszkék arra, hogy liberálisnak nevezik magukat”** – vágott vissza Thomas.

Ezt a ritka „tisztességes liberálist” megdöbbentette a program általános eltűrése. Ezt írta: **„Közel 3 évtizedes tapasztalatom során sohasem találtam nehezebbnek felébreszteni az amerikai közvéleményt egy fontos problémára, mint erre. A férfiak és a nők, akik semmit sem tudnak a tényekről (kivéve talán a sajtóban megjelenő rózsaszínű változatot), kevesen tagadják, hogy vannak koncentrációs táborok. Nyilvánvaló, hogy ezt a szót akkor alkalmazzák, ha az őrök németül beszélnek és fegyverként korbácsot hordanak magukkal.”** (Weglyn, 111-112. o.)

A Legfelsőbb Bíróság a kitelepítési programmal kapcsolatban három ízben fejtette ki álláspontját. A Hirabajasi contra USA ügyben (1943) a Legfelsőbb Bíróság egyhangúan megvédett egy büntető ítéletet egy kijárási tilalom megszegéséért, amely egy kizárólag faji-nemzeti származás alapján megkülönböztetett népcsoport ellen irányult.

A Koremacu contra USA ügyben (1944) egy Nisei (amerikai állampolgár japán ember) volt érintve, aki nem volt hajlandó alávetni magát az evakuálásnak. Hugo Black, a Legfelsőbb Bíróság elnöke, a 6 bíró többségének nevében szólva, megvédte a program érvényességét. Figyelmen kívül hagyva a megfelelő eljárás és az egyenlő jogi védelem alkotmányos garanciáit, **a Bíróság úgy határozott, hogy az állampolgárok egy csoportja különválasztható, otthonából elűzhető, bírósági tárgyalás nélkül koncentrációs táborba küldhető több évre, egyedül a származása alapján.**

Végül, 1944 végén, az Ex Parte Endo ügyben a Bíróság egyhangúlag úgy döntött, hogy a kormánynak nem volt joga meghatározatlan időre letartóztatni feltehetően lojális amerikai állampolgárokat. Ez a döntés véget vetett az egész programnak. A döntést követő 48 órán belül a kormány tudtul adta, hogy néhány gyanús személy kivételével a japánok szabadon visszatérhetnek otthonaikba.

Gyakran hasonlították össze az amerikai és a németországi második világháborús koncentrációs táborokat, jóllehet Topaz, Poston és a Gila-folyó sohasem vált olyan ismertté, mint Buchenwald, Bergen-Belsen és Dachau. Az éhezés és a járványok sohasem pusztítottak úgy a mi országunkban, mint ahogyan ez Németországban előfordult.

Az USA-ban a gazdasági és társadalmi élet a háború alatt alapvetően érintetlen maradt. Itt a nagy városok nem semmisültek meg bombazáporok hatására. Nem lépték át idegen hódítók csapatai az amerikai határokat. Az USA kormánya a maga koncentrációs táborait gyakorlatilag békebeli körülmények között működtethette.

A német helyzet teljesen más volt. A háború utolsó hónapjaiban Németország a vereséggel végződő háborút a puszta létéért folytatta. A társadalmi-gazdasági rendszer teljesen összeomlott a teljes katonai vereség hatására. A szövetséges hódítók által lefényképezett és propagandisztikus céllal világszerte terjesztett borzalmas jelenetek az éhezés és a járványok következményei voltak, amelyek ellenőrzés nélkül uralták Európát a katonai katasztrófa következményeként.

A nürnbergi kirakatpereken a német vádlottak összehasonlították az európai zsidók evakuálását a Nyugati Partvidék japán lakosságának deportálásával. Mindkét esetben a programok az állítólagos „katonai szükségszerűségen” alapultak. A nürnbergi vádlottak idézték a Hirabajasi- és Koremacu-határozatokat. A Legfelsőbb Bíróság későbbi döntése konkréten **„azon tények és körülmények” felismerésén alapult, amelyek jelzik, hogy egy bizonyos nemzetből származó csoport nagyobb fenyegetést jelenthet a biztonságra, mint a többi csoportok…”**

A németeknek valójában sokkal nagyobb okuk volt internálni az európai zsidókat, mint az amerikaiaknak bebörtönözni a Nyugati Partvidéken élő japánokat. A japánokat pusztán azon gyanú alapján küldték a táborokba, amit esetleg tenni fognak. Egyetlen japán sem követett el kémkedést vagy szabotázs-akciót. De sok ezer zsidó Európa különböző részein számtalan gyilkosságot, rombolást, szabotázst, gyújtogatást és lopást követett el, mielőtt a németek elkezdték az általános evakuálást.

Ezenkívül a németeknek nagyobb törvényes alapjuk volt a maguk politikájára. A japán internáltak nagy többsége teljes jogú amerikai állampolgár volt, akinek törvényes joga volt az egyenlő jogvédelemre. A Németországban élő zsidók viszont már a háború kezdete előtt több évvel nem voltak teljes jogú német állampolgárok. Európában máshol a zsidókat a katonailag elfoglalt vagy a Németországgal szövetséges országok területéről evakuálták. A háború utáni tömegmédia éveket töltött a német nép „bűnének” ostorozásával, jóllehet a németek általában nem tettek semmit, amikor a zsidókat keletre evakuálták. Hogyan hasonlítható össze a német tapasztalat az amerikai lakosság dokumentált lelkesedésével a Nyugati Partvidék japánjainak evakuálása miatt?

A német vádlottakat Nürnbergben bűnösnek mondták ki „az emberiség ellen elkövetett bűncselekmények” miatt, mert többek között áldozattá tettek egy csoportot a származásuk alapján. Milyen felelősséget vállaltak ennek az elvnek a megvédésére azok az államok, közöttük az USA, amelyek felállították a Nemzetközi Katonai Törvényszéket? Miért nem vontak felelősségre sohasem amerikaiakat ugyanazon „bűnök” elkövetéséért, amelyekért németeket halálra ítéltek Nürnbergben?

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

TANÁRVERÉS ÉS LIBERALIZMUS

Az utóbbi időben sorozatosan elkövetett tanárverések közül a VIII. kerület egyik középiskolájában végbement fizikai bántalmazás főleg azért kapta a legnagyobb figyelmet, mert a felháborító esemény után az intézmény igazgatónője a sajtónak adott nyilatkozatában nem az elkövető agresszív tanuló tettét bírálta, hanem a sértett fizikatanárt hibáztatta: „Ő a hibás, mert nem tudott rendet tartani."

Ez a nagy felháborodást keltő igazgatónői nyilatkozat a maga fonákságában jól rávilágít a sorozatos tanárveréseket lehetővé tevő liberális oktatáspolitika kudarcára és belső ellentmondásosságára, s egyben a liberalizmus központi alapelvének képtelenségére.

A liberalizmus alapelvét – természetesen leegyszerűsítve – média-szinten így szokták megfogalmazni: „Addig terjed a szabadságom, ameddig a másik ember szabadsága." Ha mármost – logikailag teljesen indokoltan – feltesszük azt a kérdést is, hogy „de meddig terjed a másik ember szabadsága?", akkor a liberális következetesen csak azt válaszolhatja, hogy „az ő szabadsága addig terjed, ameddig a te szabadságod." Így azonban egy színtiszta „ördögi kört" kapunk, amit filozófiai műszóval circulus vitiosus-nak, hibás okoskodásnak neveznek: azzal magyarázunk, ami maga is magyarázatra szorul. „A" személy szabadságának határa (és ezáltal meghatározója) „B" szabadsága, aminek viszont korlátja (és meghatározója) „A"-nak meghatározatlan szabadsága!

Ennek az elméleti fonákságnak teljes jogbizonytalanság és anarchia a következménye, ami jogállami keretek között a gyakorlatban olyan teljes csődhöz vezet, aminek egyik szomorú megnyilvánulása az említett tanárverés. Ebben a konkrét esetben ugyanis a tanár és a tanuló szabadsága áll egymással szemben. Ezt a dilemmát nem oldja meg az, ha azt mondom, hogy a tanuló szabadsága addig terjed, ameddig a tanár szabadsága, mert ha **előzetesen,** más ismeretforrásból, más elvi alapokon nem tisztázott, hogy meddig terjed a tanár szabadsága, lehetetlen megmondani, hol van a tanuló szabadságának határa. A gyakorlatban szubjektív önkény (illetve bizonyos politikai érdekek) alapján jelölik ki, vagy inkább elmulasztják kijelölni ezt a határt, aminek következménye jogviták esetén az egyik fél szörnyű sérelme, jelen esetben a tanáré.

Az egyre több tanárverés sürgetően szükségessé teszi a liberalizmus alaptétele által keltett jogi anarchiának két oldalról történő felszámolását: egyrészt minden területre kiterjedő módon, jogelméleti síkon, másrészt gyakorlatilag és speciálisan pedagógiai téren.

Jogelméleti síkon az egyoldalú jogpozitivizmus helyett a természetjogon alapuló tételes törvényhozáshoz való visszatérés oldaná meg gyökeresen a problémát. A természetjog a dolgok természetén, vagyis mivoltán, eredetén és célján alapul, s ha a tételes törvényhozás összhangban van a dolgok természetével, akkor az egyes emberek szabadságának határát nem a másik ember szabadságának határa szabja meg, hanem a dolgok természete.

A tanár és a diák viszonyát és ennek alapján a tanuló jogait a tanárával szemben természetjogilag végső soron az ok és okozat viszonya határozza meg. Mivel az ok (jelen esetben a tanuló tudásának oka, a tanár) több értékkel rendelkezik, mint az okozat, a tanuló *tisztelettel* tartozik a tudásának oka, vagyis a tanár iránt. Ebből következik, hogy vitás esetben nemcsak nem bántalmazhatja, hanem még a viselkedésében, modorában sem tanúsíthat vele szemben tiszteletlenséget. A tételes jog feladata a kellő tisztelet minimumának pontosabb meghatározása a kor és a körülmények figyelembevételével, valamint a tisztelet elleni jogsértés szankcionálása, vagyis a megfelelő büntetési tétel kiszabása. S mivel a gyakorlatban számos fiatalkorú vét e természetjogi kötelessége ellen, szükséges a büntethetőség alsó határának leszállítása, mert a közjó megelőzi az egyén javát, márpedig nem vitatható, hogy a tanítás zavartalan rendjének biztosítását a köz java követeli meg, amelynek érvényesítését nem gátolhatja az egyes személy szubjektív önkénye, szeszélye, szenvedélye, még ha történetesen kiskorú is a jogsértés elkövetője.

A pedagógiai gyakorlatban az otthoni neveltetés súlyos hiányosságaiból következően e probléma megoldását az erkölcsileg kezelhetetlen tanulók szegregálása, elkülönítése, speciális iskolákba irányítása egészíti ki. Semmiképpen sem szolgálja ugyanis a közjót, a „kiművelt emberfők sokasága" eszményi céljának megközelítését, ha a pedagógus idejének, energiájának nagy részét az erkölcsileg deviáns gyermekek fegyelmezésére fordítja, és ezzel csökkenti az erkölcsileg kezelhető gyermekekre fordítható időt és energiát.

Természetesen „borítékolható", hogy a liberális végrehajtó hatalom „kapásból" elutasítja ezeket az indítványokat, s ezzel ugyanúgy hibát követ el, mint a szintén természetellenes célokat kitűző bolsevizmus. Amikor a Rákosi-rendszerben előírták, hogy a tanár megszólítása „tanár pajtás" legyen az általánosan elfogadott „tanár úr" helyett, akkor lényegében ugyanúgy a tanári tekintélyt rombolták, mint ma a liberális oktatáspolitikusok, amikor kiveszik a fegyelmezési eszközt a tanárok kezéből. Csakhogy az emberi természettel való szembeszállás hosszú távon szükségképpen megbosszulja magát. Mélységesen igaz az ókori bölcsesség: „Űzd ki bár a természetet vasvillával, az mégis mindig visszatér." Mind a bolsevizmus, mind a liberalizmus mélységesen bízik a természet megváltoztatásának lehetőségében. Ám a tanár-tanítvány viszony súlyos károk nélküli megváltoztatása ugyanolyan reménytelen vállalkozás, mint Sztálin terve a szibériai folyók folyási irányának megváltoztatására. A liberalizmus éppen úgy el fog bukni, mint ahogyan elbukott a „marxista-leninista" ideológia és gyakorlat, mégpedig ugyanabból az okból kifolyólag: mindkettő ellenkezik az emberi természettel.

A valóban kérdéses csak ez: MIKOR, mert ez egyáltalán NEM MINDEGY!.

(T.T.J.)

PAX HUNGARICA KLUB

(2008 őszi program)

Purim 1945-46

Tudós-Takács János előadássorozata

Szeptember 7.
A Nürnbergi per diplomáciai előkészítése.

Szeptember 21.
A Nürnbergi per.

Október 5.
A Bárdossy-per.

Október 19.
Az Imrédy-per.

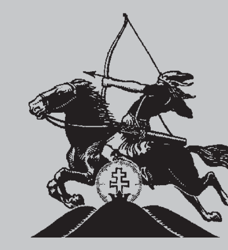
November 2.
A Szálasi-per I. rész.

November 16.
A Szálasi-per II. rész.

November 30.
Sztójay-per.

December 14.
A Mindszenty-per.

Helyszín:
mivel eddigi termünk bérleti jogát
(felsőbb utasításra) megvonták tőlünk,
a helyszín még szervezés alatt.
Amint megvan, azt a
www.paxhungarica.org
oldalon tesszük közzé.
Érdeklődni (szeptember 1-től)
a +36-20-9932-290-es számon lehet.
A belépés díjtalan,
minden érdeklődőt szeretettel várunk!

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR
Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő:
UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

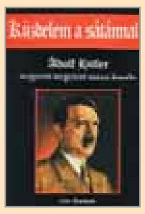
Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com
e-mail: hszm@szittya.com

TILTOTT GYÜMÖLCS!

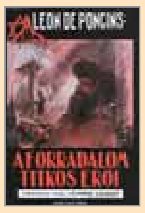
ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)

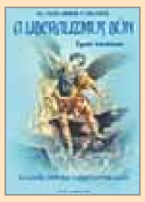
Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.
Ára: 3500 Ft.

LEON DE PONCINS:
A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

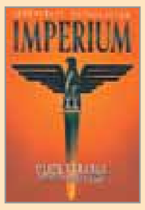
A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.
Ára: 1400 Ft

Ksz. 53. DON FELIX SARDÁ Y SALVANY
A LIBERALIZMUS BŰN
(Az Egyház tanítása a liberalizmus ellen!)

A Katolikus Egyház már évszázadokkal korábban felismerte a liberalizmus pusztító voltát a nemzetek politikai, vallási és erkölcsi életére. Ez a klasszikus kötet közérthetően ismerteti az Egyház tanítását és útmutatását a liberalizmussal szemben, és bemutatja a liberálisok nézeteit a maguk visszatetsző meztelen valóságában.
Kartonált. 212 oldal. Ár: 1100 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája

A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

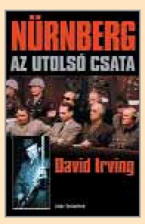
IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS
(Háromezer év súlya)

ÚJ

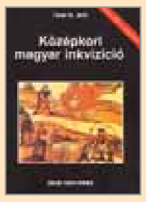
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanításait. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

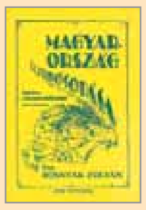
Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.
Ára: 2300 Ft

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

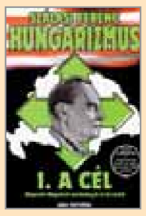
A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző meg feledkezik a hazaárulók tettének és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.
Ára: 850 Ft.

Ksz. 21. BOSNYÁK ZOLTÁN
MAGYARORSZÁG ELZSIDÓSODÁSA
(Kiegészítve Fővárosunk elzsidósodása című tanulmányával.)

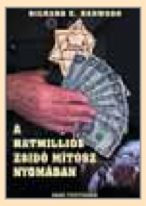
Ma, amikor Juda újabb kétmilliós nomád törzse bevándorlásáról és a hazai választások befolyásolásáról szól a nyílt titok, rendkívül tanulságos áttekinteni, hogy miként zsidósodott el hazánk és fővárosunk. A szerző a tények feltárásáért életével fizetett.
Kartonált, 223 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

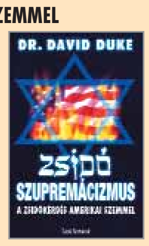
A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN

A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgépezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeteg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver.
Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

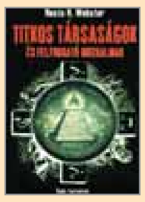
A világ legolvasottabb antiszionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

CHALDEUS SIMON
A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE

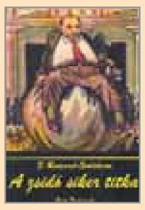
A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.
Ára: 1700 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

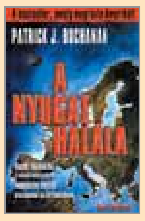
A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, ill. az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA

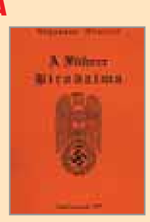
Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

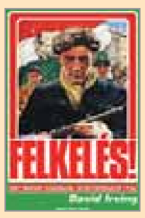
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

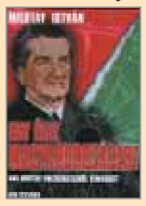
Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

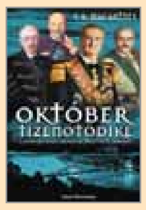
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó siker-kötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

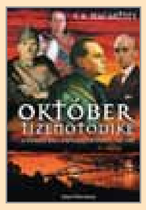
MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.
Ára: 1800 Ft

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

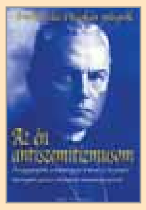
Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

Ksz. 42. KOÓS KÁLMÁN
VOLTUNK, VAGYUNK, LESZÜNK

Történelmünk legtöbbet vitatott és erős érzelmeket kiváltó politikai mozgalma a Hungarista Mozgalom volt, de mégis a köztudat ismeretei erről tárgyról a leghiányosabbak. A szerző szigorú tárgyilagosságra törekedve, érzelmektől elvonatkoztatva ismerteti a mozgalom történetét. Részletesen vizsgálja azt a társadalmi és politikai helyzetet, amely előidézte a magyar történelem legnagyobb és legsikeresebb radikális nemzeti mozgalmát, a Hungarista Mozgalmat.
Kartonált. 341 oldal. Ár: 1700 Ft.

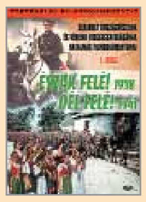
PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!

Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!

Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

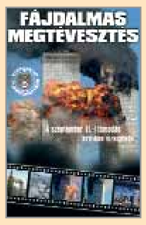
Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL

Ez a keresztény társadalmat álmából felrázó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet" hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a féltig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állatoknak tekintik a nem zsidókat és esküvel fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

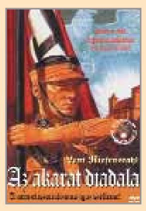
FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

ÚJ

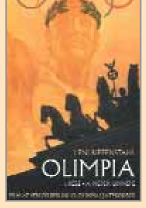
Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.